

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Overskou, Thomas.
Titel Title:	<u>Knud Lavard : Historisk-romantisk Fortælling.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Hart. Frid. Popps Bogtrykkerie, 1824
Fysiske størrelse Physical extent:	65 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

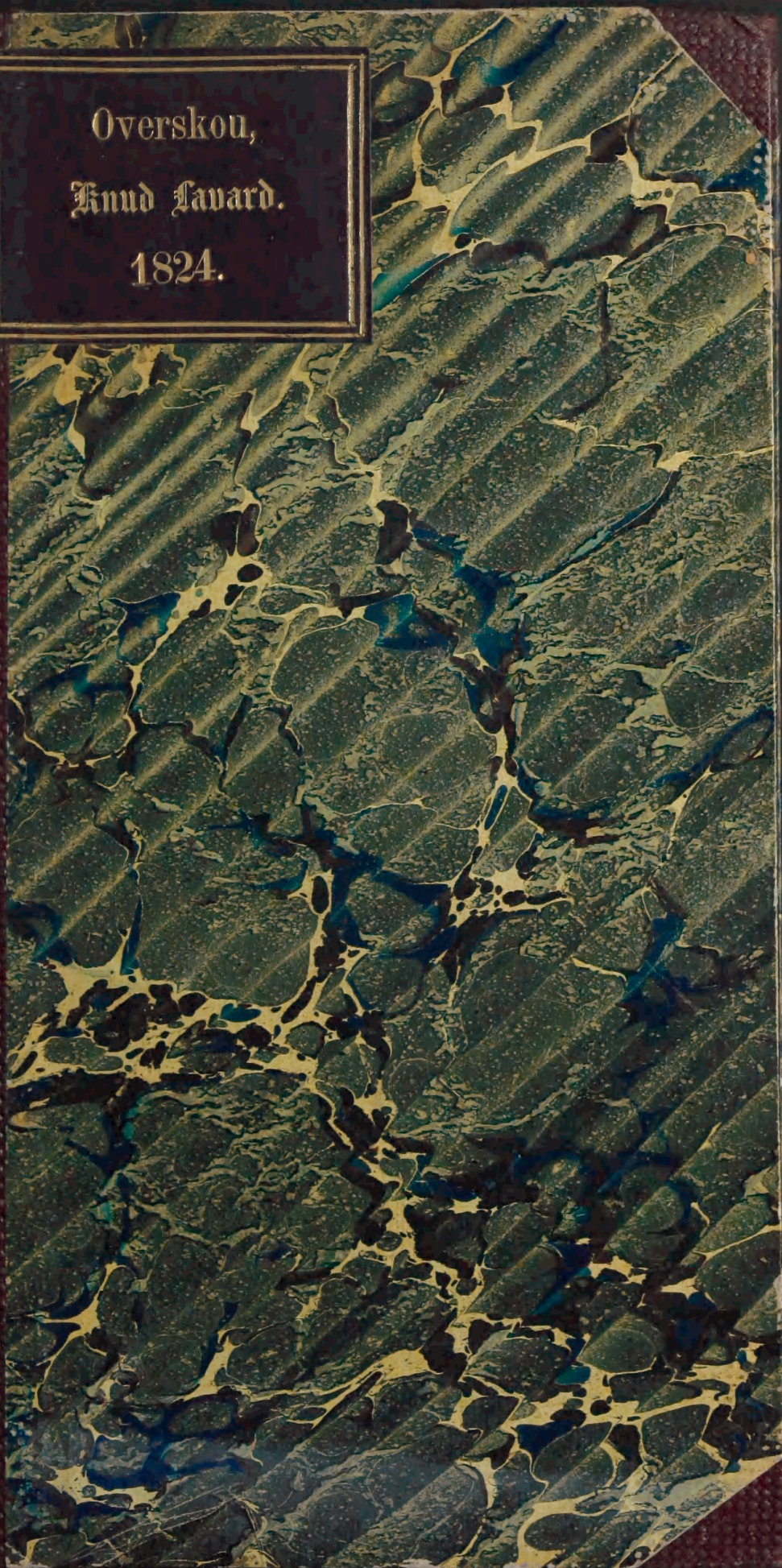
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Overskou,
Knud Savard.
1824.

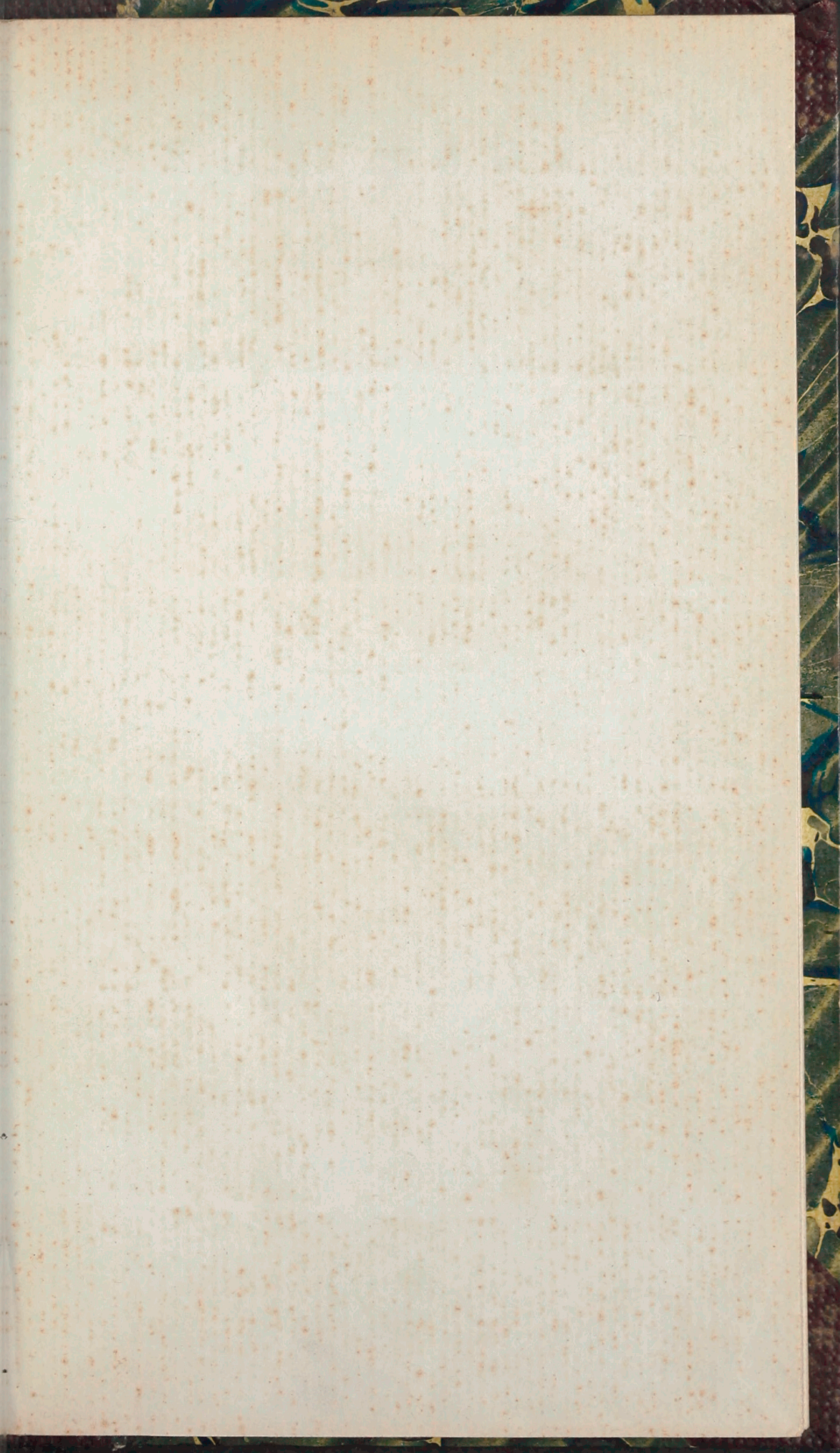
57.-234.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020341999

R n u d L a v a r d.

Historisk-romantisk Fortælling.

af

Thomas Overfou.

(Særskildt aftrykt af Maanedsskrivet: Maanedss-
rosen, første Binds første Hæfte).

Kjøbenhavn, 1824.

Trykt i Hart. Frid. Popp's Bogtrykkerie.

Om Gamle de sjunge,
Saa qviddre de Unge
Af Hjerte, med Tunge
Til Fadrenes Lov.

Efter Peter Gyp.

Mit elskede

Fædreland

helliges min Flid og Stræben i det kom-
mende Aar.

Modtag, mine Fædres velsignede Land!
Med Blidhed, hvad Ynglingen give Dig kan,
Da voxer hans Iver og Stræben,
Da vorder en Flamme af ulmende Brand;
Thi Ilden, som boer i en Dannemarks Mand,
Han bær i sin Varm, som paa Læben.

Ei altid jeg bringer min lyttende Ven
Til Dig og de slumrende Værlinger hen —
Dit Minde dog staaer i mit Hjerte,
Og lykkelig vender jeg altid igjen,
Med sønlig og inderlig Glæde, til den,
Som deler min Fryd og min Smerte.

O! sank-Du end, Danmark! i Velgerne blaae —
Dit Navn skal dog evigt, uroffeligt staae
Ved Fædrenes Heltebedrivter!
Det toner saa vide, som Snekker mon gaae,
Dets Kraft er en Ynglings, dets Hæder er graa —
Den lever i Daad, som i Skrivter!

Jeg brænder for Fædreland, elsker dets Søn,
Som Broder en Broder! min høieste Løn
Er Dannemænds Hjerter at vinde —
At vorde dem værdig min ivrigste Bøn,
Og naaer jeg mit Puske, min Lod er saa skøn,
Som jeg den i Verden kan finde!

O, Danmark! smil venlig til Ynglingen ned!
Du skuer i Hjertet, o Moder! Du veed,
At raske for Dit Smil han vil kjæmpe!
Han fandt jo sit Held ved Din smilende Bred —
Og intet hans varme Taknemmelighed
Mod Dan og dets Børn skal neddæmpe!!

December 1823.

Med Glæde og inderlig Hviagtelse dvæler hver hoi:
hjertet Dannemand ved Erindringen om vort Fædre:
nelands fordums Dage, da Kjærlighed og Troskab
bessjælede Nordboen, da Heltemod og Jærnkraft aaben:
baredede sig i hans Daad og erhvervede ham Verdens
Agtelse og Ærefrygt; taknemmeligen gjemme vi i
vort Bryst Mindet om de store Konger, der, med
Kjærlighed, Klogskab og Retfærdighed, bare Spiret
til Danmarks Held og vore Forfædres Lykke; ikke ere
de fremfarne Dage os ligegyldige; thi vi ere Kjød og
Blod af de Kjæmper, der da vare stolte af at nævne
sig Danske, vi elste den kjære Jordplet, der favnede
deres Stov og efter Aarhundreders Forløb bar vor

Bugge; vi velsigne Frode Fredegod, Erik Eiegod, Store Waldemar, Fjerde Christian, hiint Lys for Regenternes Fjed, det vældigste Skud af den frodige Oldenborgerstamme, som vi velsigne Sjette Frederik; — de have ved Jdræt og Moie fastnet det Baand, der knytter Dansk til Dansk, de have værnet om Fødelandets Ære og skabt dets Borgeres Held! Men dvæle vi ikke ogsaa gjerne ved Mindet om den ædle Hertug Knud? — ikke bar han Kronen; men Erik Eiegodes Søn og Waldemar den Stores Fader, æret, ja næsten tilbedet af Danske, bliver hans Minde os helligt og ikke uden Taarer erindre vi os hans Død. Han var Kjærligheden selv, og Danmark græd Smerstens bittere Graad ved hans Tab. — Alle Lider, Folkeslag og Slægter have omsluttet nedrige, troløse Uhyrer — hine Dages Styrke og djærve Tænkemaade var ikke altid istand til at beseire dem; for disses Sværd og Rænker maatte Knud synke, ved deres Brode fremgik ublide Dage over det lykkelige Danmark, der blev sønderslidt af Borgerkrige, og først Estertiden blev det forundt, klart at skue den evige Retfærdiges Finger i deres Straf og den fromme Martyrs Hæder. — Vi ville her beskue hans Liv i det fleersidige Glas, der samler det Udsprede i en sammentrængt Skikkelse og opliver de Farver, der afblegedes ved Tidens Volger, som rullede hen over dem, — finde Danmarks Sønner og Døttre Glæde i Beskuelsen, da har jeg, som frygtsom bragte det for deres Dø, min skjønneste Løn.

*

*

*

I Slesvig, omgivet af en stridlysten Hær, laae den unge Hertug Knud, Danmarks herligste Haab, for at feide mod Fredsforstyrren, Dbotriternes eller Wendernes Konge, Henrik, der, som Søn af Svend Estrithsøns Datter, fordrede sin Mødrenears med Sværd i Haand, Raserie i Hjerte. Bud vare gangne dem imellem, for, paa ærlig Kjæmpeviis, at undsige hinanden. — Med mørke Blikke sad den unge Helt, harniskklædt, herlig, som hans Stamme-fader Odin; store brune Lokker rullede ned over den høie, rene Pande, og spillede paa den klare Sølbrynne, Mildhed laae i ethvert af de aabne Træk, kun hans Nie var fordunklet af mørke Skyer; thi han grundede paa Mandfald og Odelæggelse, han erindrede sig de ved Kong Mstislavs Hof hensevndne Dage, dem den hulde Ingeborg havde gjort uforglemmelige for ham, og disse Tanker smertede hans ædelmodige og elskende Hjerte. — Da vakte Sporernes Klirren i den flisebelagte Hal ham af de mørke Grublerier og Skjalm Hvides ældste Søn, den tapre Lokke, treen glad ind med de Ord: Himlens Betsignelse ledsager Dine Vaaben; endog uden Sværdslag vinder Du Dig det Skønneste Bytte: en Nøe, Skøn som den hellige Gudsmoder! — "En Nøe?" spurgte Hertugen, "gjælder min Feide da ogsaa Nvinder? Lad hende drage hvorhen hun vil, hvem hun end er." "Knud! Du vil fortryde det; hendes Byrd, saavel som hendes Skjonhed, fordrer større Agtelse. See den Lillievand og lad hende da gaae med Fred; men see hende blot!" "Hvo er hun?" — "Spørg hende selv og undre Dig over Din venlige

Hornes Omhu for Dig." — "Lad hende komme!"
 — Lokke gif. Fra Hallens halvdunkle Baggrund fremgik en Møe, skøn, som den unge Morgenrøde, hendes Fjed vare langsomme og Knud havde derfor Tid til at beskue hende. Rank, som Granen, var den delige Skabning, og den guldbræmmede Silkekaabe, der i lette Folder vandt sig om den høie Møe og omslyngede den smalle Midie, vakte Tanken om rige Vndigheder, som den kongelige Skikkelse skjulte derunder; det blonde Haar hang frit ned over Skuldrene og var kun fortil sammenbundet med et lyseblaat guldvirket Baand, det himmelskjonne Die hævede sig blidt og tolfede Fromhed og Uskyldighed, et blyfsærdigt Smiil udbredte sig om de fine, røde Læber i det hun rødmande bødiede sig for Helten. Han foer op, som truffen af et Lyn. "Ingeborg! Du her!" brod han ud, og en stærk Rødme fløi over hans brune Kind. "Hvad bringer Dig til mig?" "Dine Mænd, der have taget Skibet, som skulde bringe mig til Lybek!" — "Til Lybek! Du! til Henrik, min Fjende! og hvad skal Du hos ham? raabte han. — "Og Du veed det ikke, Knud? — ægte Waldemar, hans Son," svarede hun med et Suk. — Knud traadte tilbage: "Hvad? Du ægter Waldemar?" spurgte han med en Stemme, der qualtes af Beshyrtelse. "Fordi jeg maa," svarede Ingeborg og Laarverne qvældede frem af de store, uskyldige Dine. "Et hemmeligt, men helligt Lovte mellem vore Fædre har bundet mig til ham, skjondt aldrig mine Dine saae ham." — Synet af den fromme, elskede Pige, som med barnlig Uskyld og taarefulde Dine stod for ham, Tanken om Tabet af hende, oppustede Gløden, der

allerede fra forðums Dage ulmede i hans Bryst, til
 Flamme: "Og jeg — Knud er forglempt af Inge-
 borg — ham kalder intet meer tilbage i hendes Bryst!"
 "D!" svarede hun med Ild, "aldrig har jeg glemt
 Dig, Du fulgte mig paa Snekken, jeg maledede mig
 Waldemar med Dine Træk, o, alle mine Tanker
 vare Dig; — men af! jeg er Din Fjendes Brud;
 det var min Faders Villie og jeg bør ære den!" Hun
 holdt Hænderne for Dinene for at dolge sine Taarer.
 — Knud tabte sig et Dieblif i Bestuelsen af den
 skjønne Nøe, der stod for ham, som en elskende
 Freia, der græder gyldne Taarer ved sin Odurs
 Savn; han fattede sig: "Ogsaa jeg vil ære den!"
 sagde han fast. "Drag hen i Fred, min Drom om
 Fremtids Held er svunden hen; nu er jeg vaagnet:
 over Heden gaaer jeg frem, bag Sværd og Landser
 staaer mit Maal: den øde Grav, min Sti er mørk
 og ingen venlig Fylgie leder mine Fied." — Hun stir-
 rede ham giennem Taarer ind i Diet: "Arme Knud!
 Lad Danmarks Trone trøste Dig!" — "Ingeborg!"
 sagde han skarpt og krænket; men roligere vedblev
 han: "den lokker ikke mig. Min Fryd er kun at være
 Fader for en lille Flok, som elsker mig, at slaae og
 virke for Konge, Fædreland og finde Lønnen i en el-
 sket Qvindes Favn, naar Luren tier, Sværdet hvil-
 ler!" — "Og Du vil finde denne Qvinde, ædle Knud!"
 sagde hun med Begeistring, "sikkert vil Du finde
 hende!" — Den Inderlighed, den kjærlige Hengiven-
 hed og Varme, der laae i hendes Stemme, rev Hel-
 ten hen i en kort, men salig Drom om en lykkelig
 Fremtid ved Ingeborgs Side, en Taare rullede ned
 over hans Kjrd, han greb hendes Haand, og tryk-

kede den med Ild: "Nu finder jeg hende aldrig meer!" sagde han med dyb Smerte. "Drag hen i Fred; min Pligt forbyder mig at velsigne Din Waldemars Dage; men Du, min første Kjærlighed, staaer evig for min Sjæl og mine Bønner søge Gud for Dig!" Han favnede hende med Jnderlighed og slog paa Skjoldet. Tokke traadte ind. "For denne Møe omborde, bring hende usfortøvet hen til Lybek. — Min Ven! i Dine Hænder er hun sikker!" Tokke studsede: "Hvad, min Hertug! Du vil —?" "Bed: blive at være Knud, den iegode Eriks Søn!" afbrød han ham. Tokke taug forundret, Knud gif raskt hen til Ingeborg, sluttede hende fast i sine Arme, lagde sin Haand paa hendes Hoved og sagde med Taarer: "Gud ledsage Dig paa hver af Dine Veie! han skjærme Dig, at Du maa lide vel!" SkilsmisSENS Smerte pressede voldsomt hans Barm, han ilede ud at døve den i Krigens vilde Lummel.

*

Glæden herskede i det rige Lybek; Ulfred og Rik syntes at være langt borte, da den saalængeventede Ingeborg steg i Land. Folket, som tilbad Henrik og Waldemar, elskede allerede Ingeborg. Den jublende Menneſtevrimmel bar hende op til Henriks Borg og den gamle Konge, iført sine Prydelser, modtog Higen i Borgporten. "Velkommen Ingeborg! velkommen fra min Fjendes Flaade!" raabte den gamle Graahærdede og sluttede hende med Faderenshed i sine Arme. "Knud! Knud! Du er en ærlig Fjende!" — "Han er ædel, som han er tapper!" sagde hun og hendes Tanker fløi hen til den sjerne Elskede, sorgmodig Kummer udbredte sig over hendes

Ansigt. "Lad ham være ædel; — men tapper —?" raabte Henrik. "Ved mine Fædres hellige Afte! det vendiste Sværd skal knuse hans og den farrige Stoelkonges Magt!" Vild Harmel blussede i det for saa matte Die, begejstret ved Tanken om Hævn hævede han sin Stemme og raabte: "Snart hviler Henrik i Graven; men da vil Waldemar leve og nævnes Konge til Wenden og Danmark!" "Waldemar, Konge til Wenden og Danmark!" jublede det forsamlede Folk, saa at det giengjaldt viden om Borgen." "Kom ind i min Borg," sagde Oldingen, "og velsignet være Din Indgang; dog Du finder ikke Din Waldemar. Ludurhornet kaldte ham til Kamp mod de urolige Nygier, men Tanken om, at Du er her, vil give ham Bærserkens Styrke og han vender snart tilbage med Seir!" Hun svarede intet; hendes Tanker, hendes Hjerter var hos Knud, tunge Laarer rullede ned ad hendes Kinder og nedbøiet vankede hun ind i Borgen ved den gamle Konges Side, fulgt af det glade Folks Ønsker for hendes Held. —

— — Knuds Rustninger vakte dog Kongens Opmærksomhed; Wenden var mægtigt; men det havde erfaret, at Hertugen var en klog Hærfører og hans Danske tappre Krigere. Med Unglingens Ild iførte Henrik sig det tunge Harnisk, med Mandens Kraft drog han det blanke Sværd og hans Hu stod mod Slesvig, for at kue Faren for den voxte ham over Hovedet. — "Ingeborg! Du følger mig!" sagde han, "min Waldemar skal drage derhen, naar han har vundet sine Egelov! Du maa følge Oldingen og styrke ham." — Ingeborg rødmede af Glæde; Skjæbnen bragte hende jo nærmere til Knud — vel førte hun Ødelæggelse

og Død med sig; men en hemmelig Lidd til hans Styrke og Klogskab lod hende glemme Faren. Hun folte hvad der gik for sig i hendes Sjel, bly slog hun Diet ned og skammede sig for sig selv ved den Kjærlighed, der syntes hende at være strafværdig.

Kongen tog sit Sæde paa Jørgensborg, en Fæstning ved Elien, forsynet med stærke Volde, saaledes som man ved de Lider anlagde dem; med stolt Fortrøstning til sin Overmagt og Frygtelighed for de Danske dvælede han rolig indenfor dette sikke Likholdsted. — Der kom Tokke Skjalmson med Budskab og Erinde fra Knud. "Du skal høre den stolte Hertugs Onsker," sagde Henrik til Ingeborg, som stedse var om Oldingen. "Du priser ham jo stedse for Milhed og Eftergivenesshed; hør nu om disse Dyrer ogsaa denne Gang ligge hans Sendemand paa Tungen; — dog useet skal Du høre Alt! Min Sjende seer jeg gjerne Ansigt imod Ansigt, uden at Qvindegraad skal smelte Henriks Hjerter til Fred. Bag dette Forhæng kan Du høre Alt!" — Han pegede paa et Dække, der skjulte Hallens Baggrund, hun traadte bagved det, og den djærve Tokke timedes at staae for Kongen. Han bød Fred, naar Henrik vilde give det gjorte Bytte tilbage, og give Bod for den Skade og Meen, der var tilføiet Jylland. Ingeborgs Hjerter bankede i Forventning af Henriks Svar; blev der Fred, maatte hun rolig give den ukjendte Waldemar sin Haand, da Knud dog eiede hendes hele Hjerter; under Krigens Dage møde ofte nye Omstændelser af Lykken og gjerne dvælede hun ved Haabet om Knuds Seir over Henrik. — Tokke havde udtalt; et vredt, mørkt Blik soer frem under Drot:

tens bukkede graae Dienbryn: "Er det Dit Vrinde?" spurgte han med Fasthed og Kraft. "Hils Din Hertug og mind ham om, at min Moder var den danske Konning Svend Estrithsons Datter; men aldrig saae jeg Penning af min Modrenears, — den er min Eiendom, naar den ei gives villig hen, da tages den med Magt, og Sværdet dele mig og Konning Niels imellem! — Siig Din Hertug, at han handler som en Laabe: Arving selv til Danmarks Krone er han dens Ransmands Træl. Han burde fulgt sin Fader Erik Eiegod paa Tronen, saa var det Sæd blandt Nordens Folk, naar den ældste Son havde artet sig saa vel, som han; men nu farer han frem, for at rove til den, der har frastjaalet ham Danmarks Spiir. Han er vild og ubesindig, som en galen Hest; men lad ham møde mig, mit Sværd skal hamre ham et Bidsel, som kan tæmme ham!" Tokke saae et Diez blik stolt paa den vrede Konge: "Lig med Din Haan! den pletter ei min Hertugs vidtberømte Navn. Med Ord kan han ei svare Dig paa flig en Spot, der dybt vanærer den, der bærer Spiir og Krone — han er en Dannemand og sofer hvad han er!" Med et Blik fuldt af Bærdighed og ædel Stolthed gif Tokke bort, og Kongen blev siddende vred i Hu og faldt hen i dybe Tanker. "Og hvad vil Du nu?" lod en Stemme; det var Ingeborgs, hun knælede for hans Fodder, som om hun vilde bede ham om Raade for Knuds Liv. Han saae harmfuld hen for sig, rystede det graa Hoved i Vrede og loe: "Foragte ham, den Pebbling! — Med et brudt Siv truer han Helten, der hæver sit Rjæmpesværd! Ved mine Fædres Muld! jeg agter ikke mere hans Trods, end Hun:

dens Gjoen! Jeg veed det: han vil skrække mig, da han er altfor svag til at kjæmpe med mig! Mine Bolde ere sikke og bagved mig staaer en Hær, som Waldemar snart vil gjøre trefold stærkere — jeg er rolig!”

— — Natten bredte sit Mulm ud over Borg og Hytte, de Trættes tunge Dienlaage sank til i qvægende Søvn, da steg Maanen frem, gjennem de brudte Skyer smilede den ned paa Odelæggelsens Veie; som i dyb, veemodig Rummer laae den arme Landboers Glid og Haab, de ødelagte Hytter, de nedtraadte Kornmarker, berøvede Tilsyn og Beskyttelse; thi han selv var leiret i Hærens Midte med Stang og Sværd, færdig til at ødelægge sine egne Hænderes Værk, naar Luren lød; det var som om Naturen var død, ikke et Vindpust søgte at oplive den — da dundrede det langt borte; det lød som om tunge Sukke frempresfede sig af Jordens Indre; Lyden kom nærmere og nærmere, og i Maanens Skin fremstraalede endeligen en herlig Skare Riddere, glimrende i blanke Brynier; i dens Spidse red den modige Knud; hans Hjelmbuff vaiede høit over de andres, og med mandigt Mod fulgte de den alle. — Toget var nær St. Jørgensborg. Det standsede; med Lynets Hastighed fløi de Alle af Gangerne; Sværdene blinkede, Stormstiger bleve frembragte; men en dyb Taushed laae over deres hele travle Værk. De nærmede sig til den Side af Bolden, hvor de ikke standsedes af Slien, som flød tæt forbi. Raske stege Heltene op, Knud fremmerst for Hoben, da blev en af Henriks Krigere dem vaer, et Raab: ”Vee os! Fienden!” foer igjennem den hele Fæstning; de modige Danske svarede, som et vældigt Echo: ”Knud

over Wenden!" og stormede frem. Inde i Fæstningen løb Alle i wild Norden imellem hverandre, der faldt Hug paa Hug; men Wenderne, der vare overraskede, toge tilsidst Flugten. — Dog, Følelsen af den Ugtelse og Omhu, man skylder Qvinden, forlader end ikke i Farens Dieblig Nordens Søn: i den vildeste Rædsel foere nogle faa, men troe Kjæmper op i Borgen og ilede med den elskede Prindsesse Ingeborg til en Baad, satte over Elien, og kom i Behold; nogle bleve hos hende, de andre vendte tilbage for at slaae ved deres Konges Side; men paa Tilbagefarten mødte de Henrik svømmende over Elien; Fortvivlelse og Harm syntes at holde ham oven Vandet. "Hvor er Ingeborg?" raabte han. "I Sikkerhed paa den anden Flodbred," var Svaret. "Bring mig did; thi her er Knuds Sværd, som en fortærende Flamme. Alle mine Kjæmper ere faldne! Lyst har vundet Seir; min trygge Fæstning er Knuds!" De toge ham ind i Baaden og roede ham til den anden Bred hvor Ingeborg stod, stirrende over paa den anden Side. Hendes Hjerter hævdede sig, fuldt af Tillid og Taknemmelighed, imod Gud, et Smil laae om hendes Læber, Knud stod for hendes Sjæl og hun saae med Glæde de flygtende Bønder og den seirende Fjende, der allerede viste sig for hendes Die i Maanens klare Skin, ledsaget af hendes inderligste Ønsker om Held. Det røde Banner med det hvide Kors svævede allerede hen for Vinden, i den skjernelyse Nat, fra St. Jørgensborgs Vold, da den graahærdede Henrik styrtede ud af Baaden og raabte til Ingeborg: "Datter! Du maa affted! affted til Hæren, der skal samle sig paa Stand til

en Vognborg mod de Seirende. Knud! den herlige Knud!" raabte han med et bittert Smil; "seirer ved Lyst og jeg maa flygte!" "Hvi vil Du flygte?" raabte Ingeborg, glemmende Alt, allene opflammet af en hellig Ahuelse om Knuds Seir og sin egen Frihed, "gaae ham imøde og jeg vil følge Dig!" — "Arme Møe? Bild Trods kan knuses, det har jeg lært; jeg vil søge at vinde det Tabte tilbage ved Klogskab og uforfærdet Mod! Svantepluk! saml min Hær og tag denne Kvinde i Din Baretægt; jeg følger efter!" — Med et smerteligt Diekast saae hun over mod Knud, der just i Halvmørket viste sin kongelige Skikkelse under det store Banner. Svantepluk og hans Mænd droge hende bort og Henrik saae ikke hendes fremvældende Laarer.

"Gamle Kjempe! nu vil Du vel Fred!" raabte Knud over til Kongen. "Nu Du er bleven vaad, nu svinder Heden vel for Nattetjølingen!" — "Hvad vil Du her?" raabte Henrik forbitret, med en raa Stemme, der skurrede fælt igiennem den travle Larm af de Flygtende og Forfølgende. "Kongelige Smed!" var Svaret, "jeg kommer kun for at hente mig det Bidsel, som jeg, altfor heftig, maaskee ikke gav Dig Tid nok til at smedde færdigt." Henrik erindrede sig sine Ord til Tokke, følte hvor uværdige de vare den Kronede, og mere krænket ved sig selv, end ved Knuds Spot, boiede han truffen sit Hoved imod Jorden og sagde: "Du er for vild, en gammel Kjempe kan ei holde eller tæmme Dig. Tilbage, Mænd!" raabte han derpaa til Wenderne, der havde samlet sig om deres Konge, — "Mod i Bryst, Sværd i Haand, Egg paa Klinge, og Danmark skal ei Wen-

den tvinge! — Nu tilbage, og da naar Slagets Time kommer, frelser Eders Vre, Henrik og Waldemar!" — "Vi døe for Vre, Henrik og Waldemar!" lød det fra de bortilende Wender. "Vi feire for Fædreland, Niels og Knud!" gjenraabte de Danske og flokkede sig om Knud og det røde Banner.

— Uden Ophold fulgte den danske Hær de wendiske Flygtninger, de kunde ikke faae Tid til at samle sig og vare allerede nær Lybek, da en Kjempe kom med det Rædselsbud fra Waldemar, at Nygierne havde trængt ham haardt tilbage mod Lybek og næsten overvældet ham. — Jammer og dyb Kummer bemægtigede sig Henrik; han var Fader, han var vant til at være Seierherre; Døden truede den eneste Søn Sværdet havde levet ham, hans Krigerhæder var alt begravet. Hans Ulykke rørte den blide Ingeborgs Hjerte og skjøndt hendes Kjærlighed til Knud ønskede Henrik Tab, saa knælede hun dog og bad af sit Hjertes Jnderste til Gud for den ulykkelige Olding, med Mildhed trøstede hun ham og med datterlig Omhed lindrede hun de Qvaler, der bemægtigede sig det menneskelige Hjerte, naar Lykken, der fulgte Helten paa alle hans Veie, brister som Glar og kun sørgelige Rester minde om, at han engang eiede den.

Rygtet om Henriks Sorg og farlige Stilling naaede ogsaa til Knuds Dre. Han kjendte Kongen som en jærnfast, ærlig Kjempe, han havde seet ham i hans lykkelige Dage, hans Elendighed rørte Knuds Hjerte; Nygiernes voxende Magt ved Wendens Undergang kunde blive Danmark farlig, denne Tanke rugede i hans Hoved og hans brændende Kjærlighed til Ingeborg bød ham at skaane den, hos hvem hun

var, saameget Pligterne mod Fædrenelandet tillod det; thi hendes Liv var ikke udenfor Faren. — Han vedblev at lade en stor Deel af sin Hær sætte ind paa Henrik, dog uden at den tilføiede ham nogen Skade; men ilede med en talrig Skare udvalgte Mænd at standse Nygiernes Fremtrængen. — — Da Knud kom med sine Krigere, hvirvlede allerede Slagets Luer sig hen over den vide Egn, der udbredte sig for hans Die. Med vild Styrke satte Nygierne ind paa Waldemar, som tappert forsvarede sig med de faa Mænd, som Sjendens Sværd havde skaanet ham. Knud styrtede frem med sin Skare og Raabet: "Held Knud og Waldemar!" udbredte Forundring hos begge de kjæmpende Hære, de standsede et Dieblit i Kampen; men de Danskes Sværde gave atter Slaget Liv; Wender og Danske samlede sig som en Broderhær tæt hos hinanden; de glemte indbyrdes Sjendskab, saae allene den fælleds Fjende og brød vældigen ind paa ham; han vaklede alt, enkelte Flygtninger vidnede om den nære Seir. — Men den strænge Skjæbne vilde, at den kongelige Krone ikke længer skulde smykke Henriks graa Jøse. — Da de Danske kom paa Balpladsen bragte nogle flygtende Feige Bud til Henrik, at Knud var falden Waldemar i Ryggen. Henriks Bryst brændte af fortærende Hævn; hans Hær havde holdt Die med de Danske, han havde ikke med den turdet understøtte sin elskede Søn. Nu raabte han den tilbage under sit Banner og foer ud af sit sikke Lybek for at træffe Forræderne. Med vild Harmen kastede han sig over de Danske: "Skaaner alt, kun ikke Danmark!" raabte han og Forvirring og Ddelæggelse herskede overalt. Nygierne benyttede

fig af Leiligheden og dens Hærfører hug dristigt ind paa den fortvivlede Waldemar, der saae sin egen Fader væbnet til sin Undergang; Knud blev det vaer, han glemte Ingeborg, han glemte Alt, uden Wren, han ilede Waldemar til Hjælp, — med eet Hug klovede han Ryglænderens Hoved. Men Waldemars Valkyrie havde mærket ham, han sank ned af Gangeren i Knuds Arme. "Waldemar er falden!" raabte Wenderne modløse og Vaabnene sank. "Saa hævner ham!" skreg den rasende Fader, "Døe, Danmark!" og foer, som en ubændig Tiger, ind paa de Danske. Da var Nøden for Døren og den bryder alle Love. Lokke Skjalmson, der var ham nærmest af de Danske, raabte: "Danske! fælder Forræderen!" En Skare Forbittredes Spyd susede igjennem Luften, Henrik ravede paa Gangeren og i wild Galop rev Rigets Store den saarede Drot med sig, og fløi afsted til hans Borg i Lybek. Med et skarpt Blik saae Knud strax hvorledes de Danskes Stilling var, han samlede dem under sit Korsbanner og som en fremskyrtende Strøm faldt de over Rygierne, der, saa uventet overfaldne, bleve sammenklemte i deres Stilling og tilintetgjorte. — Seiren var Knuds! Han vendte tilbage til den saarede Waldemar; paa Skjolde blev han baarentil Borgen i Lybek. Byens Porte stode aabne for Sjende, som for Ven, Jammer og Nædsel glemmer alt Forsvar. Knud ilede i Forveien, kun selv tredie. "Siig Konningen," sagde han til Kammerboenden, "Hertug Knud kommer med Fred og Seir for Wenden." Kammerboenden gik ind, den saarede Konge foer op: "Hvad? Knud her! vil han dræbe den saarede Olding, der kun har

faa Dieblikke tilbage?" — "Sikkert ikke, min Herre Konning! thi han er kun fulgt af to Riddere og mange af vore Kjemper sige høit, at han var ilet til, for at hjælpe Waldemar Din Søn!" "Ingeborg!" sukede Oldingen og stirrede mørk paa den hulde Pige, der stod grædende ved hans Side. "Ingeborg! er det sandt, hvad har jeg da gjort?" "Ja, det er sandt; Knud er ædel og høimodig, derfor velsigner Himlen hans Vaaben!" svarede Ingeborg med fast Lillid. Kongen brast i Graad, hans hele Ulykke, den han selv havde skabt sig, fremstillede sig for hans Sjæl, den opflammede ham ikke længer til Trods, men smeltede hans Heltetrods i stille Smerte. "Er det sandt?" udbrød han endnu engang. "Knud! Knud! hvor feilede ikke mit Hjerte, da jeg var Dig vred? Danmark! Danmark! Du bliver ulykkelig, naar Du maa savne denne Mand!" — Knud traadte alene ind. Han bøiede sig for den kronede Olding og sagde: "Jeg kommer ikke som Din Fjende! Du har miskjendt mig: jeg vilde frelst Din Søn, Du selv var Uarsag, at han sank; men mit Sværd har fælt det hans Fjende!" Den alderstegne Konge stirrede Knud stivt ind i Øinene og brast igjen i Graad. "Hvad vil Du nu den kummerfulde Olding?" — "Bring ham den Saarede og bede ham om Fred for Wenden, som for Danmark. Jeg knæler for Din kongelige Fod; vær ikke haard i Hjertet, thi Dit Blik er mildt — gjør Fred!" — "Og derom beder Du mig, som inden Solen daler skal vandre bort herfra, og eier ikke nu en Pjalt af Kongekaaben? — Min Søn! kom til en Faders Bryst og tilgiv Gubben, der ei blev viis med Aarene; — som doer i

Rummer, fattig, som en Tigger! Knud, min Søn!" — Med Varme trykkede han Knud op til den graad: bedækkede Kind, da knælede Ingeborg ned for den Elskedes Fodder og hvisskede: "Store Knud, min Knud!" Knud blev hende vaer, sank ned til hendes Barm og i en stille Omsfavnelse laae de begge for den forundrede Rummerfuldes Fod. Man bar Waldemar ind, hans Dø var mat, det foer usikkert om i Hallen og mødte Faderen og de Knælende: "min Fader! Knud!" stammede han. — "Og Ingeborg!" sagde Prindsessen og strakte Armene ud imod den Døende. "Ingeborg!" gjentog han. Knud ilede hen imod Waldemar: "Ven! mit Sværd var draget for Dig — jeg har kun gjort min Pligt; men Du kan gjøre mere. Snart gaaer Du did, hvor ingen Længsler vente Dig — giv mig Din Brud, jeg har alt længe elsket hende!" — "Modtag det Geneste, Din Waldemar kan give Dig, af hans kolde Haand!" sagde han med mat Stemme og forenede Knuds og Ingeborgs Hænder. Knud reiste sig begejstret: "Fred følge Dig i Evigheden! Dit Navn skal ikke slettes ud; vor første Søn skal nævnes Waldemar!" Med Varme trykkede Ynglingen de Elskendes Hænder, kastede et raskt, hjækt Blik hen til Faderen og udaandede sin ædle Sjæl. Den Gamle hævede sig med Styrke, som om han var vaagnet af en tung Drøm: "Waldemar! jeg kommer snart! raabte han og bød derpaa med fast og mandig Stemme: "Lad Folket ind i Hallen, at det kan skue Henriks Død og høre hans sidste Villie." Hans Bud blev efterkommet, og Folket stimlede ind. Med et stort Blik skuede han hen over de Forsamlede og sagde: "Hører

mit Bud og følger det! — Knud og Ingeborg! Knæler for den Kronede!” — Begge adløde. ”Mit Liv er endt — alt slumre mine ældste Børn i Graven — her hviler Waldemar, — han faldt for Fædrelandet! det har ei Hoved meer; thi Nielot, min Frænde, er en Hedning og Christi Lære, reen og puur, skal hævdes mellem Folket! — Saa hører da min sidste Bøn: jeg har forbrudt mig mod den Helt, der knæler ved min Fod. Dbotritter! affoner Eders Konges Brode og vælger ham at bære Spiir og Gyl-denring til Fædrelandets Hæder, Sværd og Herreskjoldet til dets Børn — vælger ham til Eders Drot! han ægter Ingeborg, og deres første Søn skal hedde Waldemar! Min Bøn i Dødens Stund skal være: at han maa ligne ham der slumrer hist, min elskte Søn, som jeg nu gaaer at favne. Vil I gjøre som jeg beder?” — ”Vi vil!” lod det som een Stemme. ”Saa leve Knud, de Dbotritters Konge!” ”Han leve!” jublede Alle. Da sagde Kongen med brudt Stemme til de Knælende: ”Himlen velsigne Eders Liv og mit kjære Benden!” Hans Taarer rullede ned over dem, han hvidskede: ”Jeg kommer Waldemar!” og sank livløs hen i deres Arme.

*

*

*

Knud levede nu nogle Aar lykkelig ved sin Ingeborgs Side og tre hulde Døttre, Christine, Margretha og Catharina, vare Frugterne af deres lykkelige Forening; Knud havde intet andet Ønske tilbage, end at han maatte worde Fader til en Søn, paa hvem han kunde opfylde det Løfte, han havde gjort den døende Waldemar og den elskede Hustruets Forsikring, at et nyt Vidne om deres varige Kjærlighed

hvilede under hendes Hjerte, lod ham ogsaa haabe dette Onskes Opfyldelse. Med ved det danske Hof vakte Knuds Lykke Misundelse. Den gamle Kong Niels var vel selv en værdig Gubbe, der ikke vilde Knud noget Ondt; men han lod sig regjere af sin Søn Magnus, Knuds Gudson, og Brodersøn Henrik Svendsøn, kaldet Skadelaar eller den Halte, der begge hadede Knud, især den sidste, som troede, at Knud havde været Medhjælper ved hans Bruds, Ingerids, Flugt med Harald Gillekrift i Norge. Saa længe de vare fiernt fra Knud, øvede de allene deres Ondskab ved lumste Bagvaskelser; men nu drog Kongen til Ribe, for at feire Magnusses Bryllup med Rechiza, Datter af den polske Kong Boleslav, til hvilken Høitid han ogsaa havde indbudt Knud, og de nærmede sig derfor mere med falske Bestyldninger til Nielses Øren, der ikke vare lukkede for Ridord. Knud reiste derhen med sin elskede Ingeborg. De bleve hæderligen modtagne af Kongen og begge de lumste Benner. — Drotningen, den ærværdige Margrethe, lod gaae Bud, at de maatte gjæste hende, naar hun var ene i Fruerstuen. — Knud havde endnu ikke seet hende; men hendes Navn blandt Qvinde i Verden var stort fremfor Alles; hun havde virket Enighed og Fred for hele Norden; thi hun blev af sin Fader, den svenske Kong Inge givet den norske Magnus Barfod til ægte, da disse to tilligemed Danmarks Erik Eiegod ved Kongehelle sluttede en varig Fred med hverandre, og kaldtes derfor Freds siftersten, da hun skulde være et Fredspannt mellem Fader og Mand til Nordens Laro; — nu havde hun, efter sin Mands Død, ægtet Niels og var ham og

Danmark en Himlens Gave. Med Grefrygt treen den unge Hertuginde, ledsaget af sin Husbonde, ind for den store Drotning, som modtog dem begge med blid Høihed. Hun talte til dem begge med megen Mildhed; men vendte sig tilsidst til Hertugen og sagde med værdigt Allvor: "Hertug! det maa vel kaldes sørgeligt for mig, at jeg skal bede Dig om Fred imellem Frønder. Hør mig! Min Broder Ragnvalds Datter, Ingerid, var Henrik Svendsøns længstbestemte Brud, men Kjærlighed til Harald Gillekrist forførte hende til at flygte bort med ham; vel hentedede han hende ind i Aalborgbye, men Kaserie og Brede giemmes i hans Bryst, og da Du altid var Haralds Ven, saa troer han fast, at Du var Medhjælper ved hendes Flugt, og har svoret hemmeligt at hævne sig." "Hvorledes?" spurgte Hertugen mørk, "det kan min Frønde troe om mig?" "Forlig Dig med ham," bad Drotningen, "forklar ham alt og lever her i Fred." "Store Drotning!" svarede han, "Fred vil jeg af mit ganske Hjerte; men det er mig uværdigt at svare til sliq Bestyldning, nedrigt at møde ham med en Forklaring, som han ikke æfter." — "Knud!" bad Ingeborg venligt; "Knud!" gjentog den fromme Drotning. "Forlang mit Liv;" sagde han fast, "men ikke sliq en Nedrighed. Er Dyd og Troskab alt saa fremmed i Odins Æt, at Henrik tør tænke sliq? Lad ham spørge mig, da skal jeg svare rolig, uden Brede; men uadspurgt at rense mig for en saa lav Bestyldning frænker altfor haardt min Ære!" — Drotningen saae et Dieblisk estertænksom ned for sig, derpaa sagde hun: "Saa lov mig helligt da en Ting: at Du ei først vil drage Tvedragtsførdet, at Du ei

først vil vække den Riv og Splid, der nærmer sig til Danmark i sorte Uveirskyer. Lov mig det, min ædle Hertug, da er jeg rolig." Fast svarede Knud: "Jeg lover Dig det, høit og helligt ved Gud og Danmarks Martyrs, min store Navnes Been!" Det hulde Egtepar forlod den Erværdige med høi Agtelse og inderlig Hengivenhed.

Utallige Kjærter gjennemluede Hallen paa Kirkerhuus; Drometers og Harpers Klang gjaldede igjennem de mægtige Hvælvinger; en Kjæmpeskare og herlig Qvindeslyng, hiin i rige Klædninger med vaiende Fjerbuske, denne i Silke og Maar, bølgede sig imellem hinanden. I Høisædet sad den gamle Konge, med Spiir og Krone, ved Siden af den blide Margrethe, og nær hos dem sadde Brudgom og Brud. Hans Die mødte sjeldent hendes; thi Kjærlighedens søde Følelse var ukjendt for hans Sjæl, han grublede allene paa Rænker, hvorved han kunde berøve Knud Livet, og skuede mørk hen over den lange Rad af gamle Kjæmper, der havde leiret sig om de brede Egeborde, han syntes alt at høre den lykkelige Knuds Hylдинг fra deres Læber, og alle hans Tanker samlede sig i een — Knuds Død. — "Ingeborg!" hvidskede Knud, "her er en tyk og lummer Luft; lad os gaae ud paa Altanen og skue hen mod de kjære Egne, hvorfra tusinde lykkelige Menneskers Bønner nu opstige for vort Held! Lad os ogsaa velsigne dem, og i den stille Nat grunde paa nye Glæder til Belønning for deres Hengivenhed og Troskab imod os!" — "Du møder min Sjæls Ønske!" hvidskede Ingeborg og trykkede hans Haand. Knud var klædt i en sarrisk Dragt: en gul Silkefjortel med opskaarne Ermer,

hvorigjennem den røde Silkeskjorte hævede sig, om-
 sluttede hans ranke Lemmer, et blaat perlestykket
 Belte bar et bredt Sværd i en gylden Skede, fra
 hans Skuldre nedstod en rigt broderet Purpurkaabe,
 paa Hovedet havde han en opslagen Hat, hvorum rige
 Strudsffjere, hjembragte fra Afrikas Orkenen, snoede sig
 og siden styrtede ned, som et Skumfos over de sortebrune
 Lokker, forhøiende hans kraftige Ansigtssfarve. Saa
 pragtfuldt og skjønt var ingen klædt, undtagen Inge-
 borg; thi Danmarks Snekker fore ei saa vide om, som
 Wendens. De treen ud paa Alltanen og skuede veemodige
 ind i Nattens Mørke hen mod den Egn, hvor et lyk-
 keligt Folks Kjærlighed offredes dem, og eet Dnske:
 "Wendens Held!" hævede begges Hjerter. "Bliv
 lykkelig ved Knud og Ingeborg, de ere lykkelige ved
 Din Kjærlighed!" sagde Knud rørt. "Hvorlænge?"
 mumlede en raa Stemme. De vendte sig begge og
 saae en lille Mand, der stod i den stærkeste Skygge,
 indtil Hagen indhyllet i en mørk Kaabe, hvorover et
 vildt busket Skjæg skjød sig frem, en sid Hat gik ham
 ned til Dinene, som tindrede fælt og skummelt henis
 mod den forundrende Knud. "Henrik! Du her?"
 spurgte denne. "Og hvorfor ikke? Jeg gik ud at
 bede!" svarede han med et ondskabsfuldt Smil.
 "Men jeg maa undres over Din Pragt og Klædebram.
 Hvor herligt Du er klædt: i Silkeskrud — men Pur-
 pur og Silke vil ikke skjærme Dit Liv mod Sværdets
 skarpe Egg, og gammelt Ordsprog siger: Kjød er
 Muld i hvordan det klædes!" Knud saae stivt og
 skarpt paa ham og sagde: "Din side Hat, Din store
 Kaabe og Dit lumsk Blik gjør Dig ei sikkrere!"
 Frygtsom trak den forbausede Ingeborg Knud i Kjor-

telen og han gik tilbage med hende; men idet de traadte ind i den muntre, frydopsfyldte Hal, hørte de en dump og vild Skoggerlatter lyde efter sig. — Et nyt Optrin viste sig for deres Bine: Magnus sad sin Fader næst, prydet med en Gyldenkrone, og Kjemperne drak ham Held og Lykke, som Sverrigs Konge. Da Inge Stenkilson, den svenske Konge, var død, havde Sverrig af Kjærlighed til Margrethe, hans Søster, valgt hendes Søn, og dets Sendingsmænd havde nu, midt i den glade Jubel, overrasket Gæstefelaget ved at frembære ham dets Hylдинг. Knud og Ingeborg gik glade hen imod den unge Konge. ”Hil Dig og sæl, Konning Magnus! Du lide mange lykkelige Dage!” lod Dnsket fra begges Læber og Hjertes. En Glædestaare straaede Magnus imøde fra Ingeborgs Die, og et djærvt Haandtryk stadfæstede Knuds Dnske. ”Jeg takker Dig, Gudfader!” sagde Magnus. — En gammel Skjald stod op og frembragte et kort Qvad:

Drabelige Sverrigs Drot!
 Dristig tom et Minni:
 Lov Dit Rige Hildursleg
 Lyst i Strid og Seier,
 Qvindebliffet, ømt og blaat,
 Blusser Dig imøde —
 Sværdet ud! og sval dets Egg
 Sverrigs Drot! i Fjendeblood!

”Ket, gamle Agnar!” raabte Magnus og reiste sig i Høisædet, ”det er en hedensk Skik, men Kraft og Styrke, Trostkab mod sit Ord sig sommer ogsaa for en Christen!” Han greb Hornet, et stolt Blik foer hen over den lyttende Forsamling, og han hæ-

vede sin Stemme: "Mine Fjenders Død, hver Dens Død, mit Hjerte hader!" "Den blide Rechiza saae med Skræk op mod den unge, uforsonlige Blodmand og en Gysen foer igjennem hende. Knud hvistede til Ingeborg: "Behøvede jeg vel at sværge sligt?" — "Nei, elskede Huusbond! aldrig;" var Svaret, "thi Henrik er jo Din Frænde, skjøndt han er Dig vred." Men alle Kjemperne sloge paa deres Skjolde og raabte jublende imellem hverandre: "Hil Dig, Konning Magnus! værdigt Lovte, værdig Konning!" Det lykkelige Par søgte Røe og Eensomhed, for i sig selv at finde Alt, hvad de manglede. — Ogsaa den støiende Hob listede sig efterhaanden fra hinanden, efter at den have fulgt det unge Par til Brudekammeret. De unge Møer stode udenfor Døren og sang Bøxløvskvad for Parrets Held; men forgiæves — det var allerede flygtet: i Rechizas Bryst boede kun Rædsel og Frygt for den unge Ulv, der skulde hvile ved hendes Side og Magnus' Sjel opfyldtes ene af mørke Tanker og blodige Planer til Knuds Død. — Endelig vankede Møerne bort; Magnus lyttede efter og omgjordede sig med sit Sværd. "Jeg vender snart tilbage, Drotning!" sagde han, "mit Rigets Lykke falder mig herfra." Han listede sig kold og ligegyldig ud af Døren. "O, jeg Ulykkelige!" raabte den forladte, forsmaaede Fyrstinde; hendes Fremtid stod skummel og gyselig for hendes Sjel, hun foer sammen af Rædsel og qvalte sin smertelige Hulken i Vølfsrene.

Magnus ilede ned i Borggaarden; der stode tre Mænd, som syntes at vente ham. "Er det Eder, Hævnens Sønner!" hvistede han i det han traadte

hen iblandt dem. "Det er os!" svarede alle Tre. Det var Kong Nielses Broder, Ubbo, og hans Søn, Hagen, der var giøt med Ragnhild, Knuds Søster, samt Henrik Skadelaar. Den sidste listige Ord og Bagvaskelse havde smittet de to første Hjerter med Falskhed mod egen Slægt. Magnus vinkede dem hen for et Mariabillede, der stod i en Fordybning, belyst af en mat Lampe. "Snart stiger Solen atter op og lyser over vor Forsamling, hvis Daad trives bedst i Mørke — fort er Tiden! Vi vide alle, at Knud tragter efter Danmarks Trone, at han haaner og skader os, at han foragter os, der ere vel saa ædelbaarne som han selv; thi ville vi ikke spille Dieblikket; men sværge djærvéligen for Guds hellige Moder — Hævn over Knud!" — "Hævn over ham!" gjentog Alle halvt hvistende. Lyden af en galopperende Rytter forstyrrede dem i videre Aftale, de gavede hinanden et fast Haandtryk og listede sig hver ad sine Veie. — Den kommende Rytter bragte Ufredstidens der til Knud: den raske, hedenske Niclot havde samlet en Hær og med den trængt sig ind i Wenden. Knud gjorde sig rede til at drage bort, og da Alle om Morgenens var samlede i Høisalen, gif han ind med Ingeborg for Kongen og bad om Orlov at drage bort for at møde sin Fjende; tilmed bad han Niels om at gjæste sig med alt sit Følge i Slesvig ud paa Sommeren, da det tillige var gammel Sæd, ved den Tid, at holde Ret og Ting dersteds. —

*

*

*

Med Styrke og mandig Fasthed angreb Niclot Knuds Hær; men som Børn flokke sig om en elsket Fader, naar en Fare truer ham, saaledes flokkede de

Ulykkelige Undersaatter sig om Knud, og som Løber, man vil berøve deres Unger, saaledes værnedes de om ham. — Seiren blev ikke allene hans, men Niclot blev endogsaa hans Fange, og førtes til Slesvig. Knud tilbød ham Halvdelen af Riget, naar han vilde blive Christen; men forgjæves — han var en haardhjertet Hedning og fordrede Jærtegn, hvis han skulde overbevises om Christendommens Sandhed. Knud opirredes: "Bantro!" raabte han, "kan Dit Hjerter ikke blødgjøres ved det guddommelige Ords Uand, da skal Du sukke i Borgens dybe Kjælder indtil Du sværger, at Du ei vil skade Dit Fædreland ved Krig og voldeligt Overfald; en Christen i Uand og Hjerter skal ene herske over Wenden, saa var Din Frændes Willie — den skal staae fast!" — Niclot skar Lænder af Harme; men han var den Overvundne, og maatte nu affjole sit sydende Blod i det kolde Fængsel. —

Med stor Glæde blev Niels og det hele kongelige Huus modtaget af Knud og Ingeborg. Der blev gjort prægtige Anstalter til det store Ting, der skulde holdes med megen Høitidelighed. To Troner bleve opreiste ligesom hinanden paa Tingsstedet, og bedækkede med det kosteligste Hermelin; paa dem skulde de to Herrer høre Folkets Kæremaal og domme imellem Ret og Uret. — Da den første Tingsdag kom, gik Niels først, ledsaget af Magnus, Henrik og flere store Mænd, til Tingsstedet. Den bedagede Drot sad sig ned og biede Knud, der treen frem i kongelig Dragt, med Krone paa Hovedet, Spiir i Haanden, og den herlige Purpurkaabe over Skuldrene; thi skjøndt han aldrig lod sig kalde Konge og stedse betragtede sig som

Lehnsmænd af Dannerkongen, bar han dog de kongelige Prydelser, som obotritiske Konger vare vante at bære. Hans Blik var vendt mod Himmelen, hvorfra han med brændende Iver nedbad sig Velsignelse og Kraft til at røgte sit store Dommerkald, saa at det maatte worde Gud velbehageligt, desaaarsag lagde han ikke strax Mærke til Niels, men søgte sin Trone; Kongen stod derfor op og gik henimod Knud, som først blev det vaer, da Niels var ham ganske nær, han stod nu ærbødigt op, bøiede sig og de kyssede hinanden. Men Henrik gjød Gift i Magnus'ses Barm; han sagde: "Seer Du, Frænde! hvorledes Knud allerede tilraner sig kongelig Magt og foragter sin Lehnsherre? Magnus! vil Du handle ligesaaledes, naar Knud bliver Din?" Et ondskabsfuldt Smil ledsagede disse Ord, der gjemtes dybt i Magnus'ses Bryst. — Knud følte selv sin Brode mod Oldingen, derfor reiste han sig hurtigt op, da Tinget var sluttet for denne Dag, ilede hen imod Kongen og fulgte ham med stor Ærbødighed til Borgen igjen. Da de kom ind i Hallen gik han venlig hen til Magnus og trykfedede hans Haand med Barme: "Gudsøn!" sagde han, "er Du mig vred, da beder jeg, at Angeren over min Uagtsomhed maa forsones Dig. Du er en god Søn og jeg veed heel vel, at jeg fortørnede Din Fader; men den gode Olding tilgav mig, gjør Du det ogsaa. Kom!" han drog Magnus igjennem den hvælvede Gang ind i sit Kammer, "allerede i Gaar havde jeg bestemt Dig denne kongelige Dragt; den er gjort i Velskland og den wendiske Henrik har eiet den — bær den og mindes Dig ved den Din Gudfader Knud!" Magnus'ses Hjerter sagde ham, at disse Ord

kom fra Knuds Jnderste, hans Die skjulede og han modtog den kostbare Gave med et Haandtryk, der snarere tolkede den Harm, den Onde føler, naar den Gode møder ham med Blidhed, og han føler sig selv ussel og nedrig, end Taknemmelighed og Benskab; den milde Knud lagde ikke Mærke dertil, han omfavnede ham og fulgte ham fro tilbage til Gjæstehallen.

— — Glæden syntes at herske overalt, kun ikke hos de to ædle Drotninger Margrethe og Ingeborg; thi en mørk, tyk SorgensSkye laae over den førstes Ansigt og med datterlig Kjærlighed deeltog den sidste i hendes Kummer. "Hvi er Du saa alvorlig, gode Moder, da Glæden dog lyder over den hele Borg?" spurgte hun. "Jeg sørger over Danmarks Rige!" svarede Margrethe. "Jeg føler det," vedblev den ærværdige Kvinde med Høihed, "mine Dage ere talte; Herren har budt mig at gribe Pillegrimsstavnen og berede mig til en Vandring ad den dunkle Vej, der leder os til det evige Lys. Jeg har en Søn; men en ond Aand maa have staaet ved mit Leie i hans Fødselstid; thi han bærer kun Avind og Ufred i sit Bryst, og jeg frygter saare, at Freden vil flygte, naar jeg dør. Jeg omsluttede engang det hele Nord med Fredens milde Fryd, og nu skal jeg maaskee i min Dødsstund see mit store Værk sonderrevet — sonderrevet af min Søn! Danmark! Danmark! for Dig rinder mine Taarer!" De strømmede ogsaa ned ad de surede Rinder, Ingeborg vortes af samme hellige Følelse og græd med. "Min Datter!" begyndte den Ærværdige atter, "vær Du mig nær, naar Døden kommer; skjul min Sygdom for Alle; thi ingen sørger meget for den Gamle og heller ikke hjælper

Sorgen; — men bliv Du hos mig og naar min Time nærmer sig, da give Himlen mig Kraft til at jeg endnu engang maa vorde Fædrelandets Gavn og Trøst." — Den grædende Ingeborg lovede at opfylde hendes Ønske. —

Andre Følelser blussede hos Magnus og Henrik; som en blodtørstig Tiger med et Blik fuldt af Mordglæde, hinkede Krøblingen foran den unge Konge, som han allerede havde opægget til glødende Harm. De opsogte Niels i hans Lonkammer og forstyrrede hans stille Bøn ved deres onde Raad. "Er Du Konning?" spurgte den opbragte Magnus, "er jeg Din Arving? Knud tilraner sig jo Din Ret, hvorledes tør jeg da vel haabe, at han vil lade mig beholde min?" "Dine Livsdage ere snart forbi!" raabte Henrik! "Knud lurur paa at afdrage Dig Din kongelige Høihed for at beklæde sig selv dermed; selv Dit Liv vil han ikke skaaene, han har allerede vanæret Din Værdighed!" Den graahærdede Drot rystede med Hovedet og sagde: "Stille Børn! han har bedret sin Feil, han har viist Ærbødighed for den Kronede, han har med Sønnens Hengivenhed, og Lehnsmændens Lydighed ledsaget mig til sin Borg og overøst mig med Æresbeviisninger." "Af Frygt!" raabte Begge. "Han saae vor Uvillie, han vil vinde Dig for at ødelægge Dine Raadgivere," vedblev Henrik. "Fader!" sagde Magnus, "han har villet undertjære Din egen Søn imod Dig; han har skjænkert mig en Klædning, hvis Mage aldrig er seet i Norden, blot for at jeg skulde være hans Mand imod Dig; jeg tog derimod, jeg skal i Morgen bære den paa Tunge, hvor han pleier Kærfærdighed, og naar han seer den, skal Nag brænde i

hans onde Hjerter." Saaledes vedbleve de at gyde Mistillid og Had til Knud i den gamle, svage Konges Sind, de bestormede ham med falske Angivelser og søgte tilsidst ved Haan over Kongens Eenfoldighed og taabelige Hengivenhed til Knud, at opbringe ham ganske imod denne. Det lykkedes dem ogsaa; thi Nielses Hjerter var ikke saa aldeles tilluft for Gjerrighed, Frygt og Underfundighed; især havde han staaet saa tappert imod, fordi Knud var hans Brodersøn og en nyttig Mand for Fædrelandet. "Ja, min Søn! Du har aabnet mine Dine," sagde han tilsidst til Magnus. "Han er en Forræder imod Konge og Fædreland! Du, hans Gud søn, vilde ikke opløse Din Faders Brede imod ham, hvis Du ikke var overbevist om, at han har lumste Planer for. I Morgen skal jeg paa Tinge føre Ord imod ham, og Hævnen skal ramme den Kronedes Fjende! Gak nu til Sengs og hav Fred i Eders Hjerter!" De gik, glade over at deres Bærk var gaaet saa vel efter Ønske.

Herlig, fremfor alle Mænd, stod den unge Magnus næste Morgen paa Tinge, han bar den dyrebare Dragt, der var rigt besat med Guld og sjældne Stene; Henrik stod, som en forvoxen Dverg, ved hans Side, Niels og Knud sadde paa deres Tingsstole, Almuen stod trindt omkring. — Da reiste Dankongen sig fra Sædet og talte saalunde til Folket: "Danne mænd! jeg har fulgt efter mine fire Brødre paa Danmarks Trone, og har ei tiloristet mig Spiret, men ladet deres Død skjænke mig det, jeg har fulgt gammel Sæd og Skik, og ikke veget fra Retfærdighedens Sti; men saa gjør ikke min Brodersøn Knud; thi han har tilrevet sig kongelig Hæder og Værdighed, og

Iader sine Folk kalde sig Konning, det han dog ikke er. Mig syntes det var bedre, at han ventede indtil den Graahærdede gik til sine Fædre, og lod ham beholde denne Verdens Pragt saa længe Gud vil, end at han ved Hyklerie og List vil bestige Danmarks Trone!" Alle stode forundrede over disse Ord, og Niels sad sig igjen paa Tingstolen. — Knud sad en Tidlang høist forbausset over saadanne Beskyldninger og den hele Almue begyndte at mumle vred og utilfreds imellem hverandre; thi der fandtes ikke Een, som jo mente, at Knud vel kunde svare for sig. Da reiste Hertugen sig med Høihed og Værdighed, og en dyb Ærbødighed udbredte sig over den hele Forsamling, han saae mod Himmelen og en Taare perlede i hans Nie. Han vendte sig mod Kongen, ædel Stolthed og sønlig Ærbødighed aabenbarede sig i hans hele Udseende, en levende Følelse af den Uret, man havde tilføiet ham, glødede hans Kinder; med høi, kraftig Stemme svarede han saaledes: "Fader og Konning! ene hviler Broden paa dem, der forstyrre Din Sjæls Fred, der fylde Dit Hjerte med Bitterhed, som lidet egner sig det sølvgraae Hoved, der bærer Danmarks Krone; thi de Skyer, som mørkne Dit soelblide Ansigt, ere sammenvæirede af Løgn, og Bagtalelse er Navnet paa Slangen, der med sin Hvislen har oprørt Dit stille Sind. Det smerter mig at see Dig, hvis Blik er Sagtmodighed, paa dette Ting at blusse af Harme, der stedse var fiern fra Dit Hjerte, og at jeg maa sige: Danmarks Konning er Bagvaskelsens Træl! Hvi taaler Dit Dre Nidord? Kan Danmarks Drot troe den Nidding, der siger, at jeg kalder mig Konning? Mine Tjenere nævne mig Husbond og Lavard,

aldrig Konning, og naar nu Slaverne efter deres Sæd nævne mig Knes, da vil min Fader ikke straffe mig, fordi jeg vandt Folkets Kjærlighed i det jeg bragte det under hans kongelige Spiir! Troe mig, min Herre! De ere Dine Fjender, som mine, der snyse over den Vre, som Barbarerne nyde mig, Din Undergivne; thi skildte de mig ved Livet, da skildte de Dig ved en trofast Tjener, der hellere falder, sin Konges Ven, end staaer skambedækt, som Forrædder. — Kaldte man mig endog saa Konning? — Hæderen tilhører Dig! Gotheerne have keiset Magnus, Din Søn, og kalde ham Konning, timedes mig samme Vre blandt Slaverne, at de kaldte mig Konning, da var det jo Dig en Hæder, som ingen Konning deler med Dig, at give Bud til tvende Drotter, at udstrække Dit Spiir over trende blomstrende Riger! — Kom i Hu, at jeg agtede det min høieste Glæde, min skjønneste Daad, naar jeg vaagede til Dit og Danmarks Vel! Vlsier nu, Dannemænd! Strandbred og Kyst, bygger paa Klinterne, om I har Lyst, vogter Jer ene for den svigende Bølge, jeg er Eder Borggen for, at Vikingen aldrig plyndrer Kjøbmandens Snekke; trygt kan Kongen og hans Rige nyde qvægende Roe bag Knud Hertugs Skjoldborg. — Kom i Hu, Konning! Danmark var Bænge, mit Sværd brød Gjærdet, det blev Bang — Jeg har kjæmpet, Du har seiret, saa bør det sig være: Kjæmpen skal vove, Drotten bør vinde! See hid! ogsaa jeg bærer et Saar — jeg hentede det for Dig, i aaben Mark, hvor Sværde lynede imod mit Hoved. — Dog kalder Du mig hid at svare paa Kæremaal over min Tro: skab; istedetfor Gunst og Naade, faaer jeg Brede;

er det min Jdræts Løn, min Kjæmpens Sold? Dog, Skylben er ei Din, men agt vel paa: lav vorder Konningen i Sædet, naar han bøier sit Dre til Bagvaskeren! — Dannemænd! hører Knuds Dnske: længe leve vor Konning, som Landets Fader! Lykke og Held omgjærde hans Navn og Spiir! Den vorde Arvetager, som fødtes dertil! Lad min Lykke stige, lad den synke — aldrig dver min Trostfab mod Dankonningen, min Erbødighed for hans Krone!”

Et mørkt Blik foer frem under Nielses graae Dienbryn og søgte de to Bagvaskere, taus reiste han sig af Sædet, gik henimod Knud, saae ham fast ind i Diet og kastede sig om hans Hals. ”Min Søn!” raabte han, og Taarerne strømmede ned paa Purpuret; ”Eriks Land er over Dig, og store Knuds Stormodighed hæver Din Varm! — Vær ikke den Graahærdede vred, at han, kraftløs, søgte Vaaben, da han kun drømte om Fare!” — ”Fader!” svarede Knud, ”min Lykke fik jeg af Din Haand, i den bør jeg give den tilbage; mit Hjertes Attraae er Dit og Danmarks Lary!” — ”Held Konning Niels og Knud Lavard!” lød det fra det forsamlde Ting, og Vinden bar Raabet hen til den elskede Ingeborg, som i dette Dieblik bestormedes af tusinde Qvaler. — Dødens Blegghed havde udbredt sig over den høie Drottningens blide Træk, hendes sidste Mandedræt syntes kun at dvæle paa Læberne, og Ingeborg jamrede sig høit i Fortrydelsen over, at hun dog ikke havde advaret de fraværende Frænder om Faren. Da skingrede Raabet fra Tingsstedet henimod Borgen, den Døende slog Dinene op med et raskt Blik: ”Min Time er der,” sagde hun, ”kald min Herre og mine Sønner!”

Jungeborg forstod hende, hun ilede til Døren og en Kammersvend fløi afsted med Bud til Forsamlingen. — Et graadqvalt Suk hævede sig fra Alles Bryst, da de horte den sørgelige Tidende, og, som baarne paa Stormvindens Binger, ilede de til Borgen.

Kongen, Magnus, Knud, Abbo og Henrik traadte hen for den Døendes Leie. "Margrethe!" hvisttede Niels; thi Laarer dæmpede hans Stemme, "vil Du forlade mig og gamle Danmarks Rige?" Hun reiste sig op og sagde fast: "Jeg ma a! Afstor: rer Sorgen og hører mine sidste Ord!" Hun hævede sin halobrudte Stemme og sagde: "Fred være over Danmark! Dvins kongelige Sønner! elsker hverandre! lader ikke den Betrængtes Suk eller Krigens Lummel forstyrre min Fred i Graven! — Knud! min anden Søn! jeg veed, at fjendtlige Blikke søge Dig inden disse Mure; men tænk paa Dit Fædrenez land og yp ingen Riv og Tvedragt. Nytt Enighed og Fred fastere til Danmarks Rige og bliv derved større, end den største Kriger!" Knud brast i Graad og svar: rede: "Den Gud, der randsager Hjerterne, han være Vidne til mit Løfte: alle mine Dage vil jeg vandre ærlig og ustraffelig for hans Dje, aldrig skal jeg lede Tordenskyen over Danmark; men rolig vente dens Komme, og gjerne vil jeg lønne Ondt med Godt!" Drotningen saae styrket mod Himmelen og raabte: "Rolig døer jeg nu; thi Dit Ord er fastere end mit Fædrenelands Fjelde! — Du, Magnus! vær Knuds Broder, deel hans Byrder og Glæder, erindre Dig, hvo Du er og vord dig selv værdig. Og Du, min Herre og Konning! nu kan al min Attraae ikke aabne mit Dje for Din Trones Glands; men jeg elskede

Niels og min Trost er, at han snart følger efter sin Margrethe!" Hun sank tilbage og var død. Alle stode i nogle Dieblikke tause og nedbøiede, derpaa vandrede de ud af Hallen, undtagen Ingeborg og Knud. De bleve tilbage og betragtede det affjælede Legeme med Taarer. "Hun var god!" sagde Ingeborg. "Og stor!" vedblev Knud. "Maatte vor Død kun ligne denne Saliges!" udbrod Hertuginde. "Da lad vor Lime komme tidligt eller seent, Himmelen er os aaben og Smertens Taarer skulle være vort Støv!" sagde Knud med stille Hengivenhed og begge knælede bedende ved Liget.

Men disse Følelser havde ikke fundet Veien til Alles Hjerter; den Døendes bristende Dø havde ikke mildnet det Had, der brændte i de Forbundnes Hjerter imod Knud. De gik fra hinanden; men Alle med den Beslutning at mødes paa det Konstavne, de havde fastsat, for at raadslaae om hans Undergang. — Natten faldt paa, Stilheden dvælede over den stærke Borg og alle Gode havde søgt deres Leie med blodende Hjerter, da listede de Sammensvorne, hvis Tal var voxet ved den halte Henriks Bestræbelser, sig, een efter anden, over den stille Slotsgaard og samlede i Borgkapellet, der ene oplystes af Alterlysene og en Lampe, der brændte foran den hellige Gudsmoders Billede, et skummelt Halvmørke herstede inden de hellige Mure. "Vi ere samlede i Herrens Hus," tog Magnus Ordet, "og beredte til Hævn over vor Avindsmænd! Jeg sværger ham Sjendskab her ved Guds hellige Alter! Han vil frastjæle mig min Krone og end i Dag frastjal han mig min Moders Betsignelse; thi hendes brustne Blik søgte

søgte ham blandt os Alle, og hendes Bøn for hendes egen Søn var ikke saa inderlig, som for ham. — Og saa I ere blodigen fornærmede; er her Een, der ikke føler det, da træde han ud af vort hævnende Broderlag!" "Vi føle det Alle!" mumlede de imellem hverandre med indædt Harme. — "Nu vel! saa sværger her, over den hellige Alterkjærte: Knuds Død!" — Alle strakte Hænderne ud og Ordene svævede dem paa Læberne — da raabte Hagen, Abbos Søn: "Hold der inde! — Frænder! hvad ville I gjøre? Er det ikke nok, at vi røve ham hans Høihed og Rige, skulle vi ogsaa myrde egen Frænde?" Alle stirrede paa ham. En Gysen foer igjennem den raske Dannemand, med et stolt Blik raabte han: "Jeg er ingen Nidding, jeg er Dansk! i dette hellige Mørke oplades mit Dø! — Knud er bedre end vi Alle, og vi saae Laster hos ham fordi vi følte, at han ingen havde. Jeg træder ud af dette nedrige Blodforbund, og stander, som Dannemand, ved Knuds Side til hans Værn imod Forræderie!" Alle droge uvilkaarligen Sværdene. "Bogt Dig, Hagen!" raabte Magnus forbitret. "Dræb mig, kronede Snigmorder! jeg er stolt af at døe for samme Sværd som Knud!" raabte Hagen. "Mit Liv er i Eders Hænder og om min egen Faders Sværd end truer mit Bryst — intet kuer min Villie, jeg er fri og gaaer herfra eller døer reen, som Knud! bedre at sætte Livet til, end Vren i Fare!" — "Min Søn!" sagde Abbe overtalende: "følg os, følg Din Fader, der ene vil Dit Bedste! sværg!" — "Aldrig! — Du gav mig Livet, det gav jeg ogsaa min Søn; men det er intet fremfor Vren, og Herrens evige Hævn ramme mig, om jeg skal see ham som en æreløs Forræder,

uden at mit Sværd skal farves af hans Blod — er jeg det, da stod til, min Fader! men er jeg det ikke — er jeg Dannemand, da er Vren min — jeg giver den ikke bort for det usle Liv!" "Saa døe!" raabte den skumle Henrik og foer ind paa den mandige Helt, alle Sværdene blinkede over hans Hoved. "Holder inde!" raabte Ubbo! "Spar den ulykkelige Fader! jeg vil virke dobbelt for Eders Sag, naar J ville lade ham gaae herfra med Livet!" "Vel an!" sagde Magnus og traadte frem for Alteret. "Gaae Qvinde! men sværg, sværg en hellig Eed ved dette Alter, at Du ikke vil røbe det, Du allerede veed, men være tilstede, naar Hævnen kommer, for at Din Billie til at skade os kan lænkes!" "Jeg sværger ikke!" sagde Hagen trodsig. Faderkjærligheden vaagnede mægtig i den Gamles Bryst, han kastede sig grædende om Sønnens Hals! "Erindre Dig min Søn! Du har svoret vort Forbund Troskab, vanhellige ikke Din Eed — Du kan jo dog ikke redde Knud ved Din Varsel!" Helten saae med dyb Smerte paa den nedboiede Fader, i hvis Blik han læste Fortvivlelse og Kummer, han blev henreven af Medlidenhed: "Ja!" sagde han, "Du har Ret, Fader, jeg svoer — og hvo ei agter, hvad han sværger, ei agter hvad han gjør! — Jeg kan ei frelse Dig, min Knud!" Han gik rast hen til Alteret, strakte sin Haand ud og sagde: "Ingen skal sige, at Hagen var en Forræder! Jeg sværger, at jeg aldrig vil aabenbare de af Eders skjulte Raad, som jeg allerede kjender, og at jeg vil være rolig, naar Hævnens Time kommer!" Han vendte sig om til Faderen og spurgte: "Fader! vil Du ikke følge mig? Vil Du vandre Lastens Bei og gjøre For-

bund med Snigmordere?" "Jeg bliver her!" sagde den Gamle fast; Sønnen trykkede ham til sit Bryst, saae ham stivt ind i Diet og ilede taus ud af Templet, der indviedes til et Tilholdssted for Stismænd. Alles Dine fulgte ham igjennem den mørke Gang. Den djærve Hædersmands Bægning havde virket paa Syndernes Hjerter, de stode nedslagne. Endelig tog Magnus Ordet: "Op Brødre! ingen Svaghed!" De gik op mod Alteret; men et nyt, overraskende Syn forbausede dem, de stode stirrende og maalløse. En stor, kraftfuld Mand stod for Alteret; han havde et Ansigt, som Kummer havde pløiet, Storm og Soel brunet; det vilde, sorte Haar og Skjæg brusede omkring hans Hoved og bredte sig ud over Skuldrene, hans lynede Blik borede sig frem under de bukkede Dienbryn; Stolthed og Adel var præget paa Skikkelsen, som bedækkedes af et Klædebon, der bar Minder af en raa Pragt, som fordem havde prydet det, og nu var omdannet efter den Maade hvor paa Skjaldene bare deres; over hans Skulder hang en Harpe. "Hvor kommer Du fra, og hvad vil Du her?" spurgte den forbausede Magnus. "Jeg kommer fra Dybet og vil quæde Knuds Gravsang!" svarede Manden og slog harmfuld i Harpens Strænge. "Spørg mig ei om mere, men lad mig træde ind i Eders Lag; thi i Jngens Hjerte brænder Hævnen, som i mit." "Velkommen da!" sagde Magnus og rakte den Fremmede Haanden, han knugede den saa kraftigt, at Kongen ømmede sig derved. Magnus bad den Fremmede at sværge. "Jeg vil!" svarede han, "men kun ved mit eget Liv; thi andet agter jeg ikke. Dog drager jeg ikke Sværd imod Knud, uden

i aaben Mark; thi Falskhed og Nedrigbed er mig forhadt! — Kan jeg nytte Eder uden Sværd, da byd og jeg vil gjøre Alt." Henrik Skadelaar hinkede frem, med et lumskt, vaersomt Diekast saae den lille halte Pusling et Dieblif paa Kjæmpen og sagde derpæfter til de Nærværende: "Godt Raad er baade Begyndelse og Ende paa en god Gjerning; Snildhed seirer over Styrke; derfor hører mine Ord: Lægger Eder alle ned paa Gulvet; thi da kunne vi trygt soerge paa, at vi ei stod det Sted, hvor der blev lagt Raad op imod Knud." Alle adlode ham. De bleve nu enige om, at de ikke i Slesvig turde fordrifte sig til at øve Bold imod Knud; men at de vilde byde ham til Julegilde i Nøeskilde og der dræbe ham. De gave hverandre Hænderne derpaa, og gif mod Døren. "Jeg følger ikke;" sagde Harpestageren, "men jeg skal være hos Eder, naar I behøve mig." —

Den fromme Margrethes Liig blev stedet til Hvile med megen Høitid og nedsat i Borgkapellet; derpaa lavede Kongen sig til at reise til Nøeskilde, og Magnus fik Faderens Minde, til at bede Knud til; ligemed Ingeborg didhen til Julegilde, hvilket Knud ogsaa lovede. De droge da bort med Lumskhed og Underfundighed i Hjertet, og Knud nød atter Lyffens Dage i sin blide Huustroes Favn.

Ud paa Efteraaret lønnede Ingeborg sin ædle Mages omme Kjærlighed med en Søn, som blev kaldet Waldemar. "O! gid Waldemars Aand besjæle ham!" bade begge; og Gud hørte Forældrenes inderlige Bøn; thi hvo kjender ikke den store Waldemars Bedrøfter? hvilken Danst har ikke med Stolthed og brændende Følelse betragtet den berømte Landsmands

Liv? — Da Julen nærmede sig, tog Ingeborg et høi-
 tideligt Løfte af sin Huusbonde, at han vilde tage
 hende tilligemed den unge Søn med sig til Danmark;
 men, at han vilde holde hende og isærdeleshed
 Drengen hemmeligen skjulte hos Erik Jarl, der var
 gift med Cæcilia, Knud den Helliges Datter, og
 Knuds særdeles gode Ven; han boede paa Haraldsted
 ikke langt fra Roeskilde. "Hvi fordrer Du sligt?"
 spurgte han! "Veiret bliver haardt, Du og Drengen
 ere endnu svage, bedre, at I blive hjemme." "Nei!"
 svarede hun, "tidligt skal han hørdes; thi mange,
 Trængsler ville møde ham. Svi mit Dnske! Jeg har
 mørke Ahnelser og troer ikke Magnus!" Knud forun-
 dredes: "Huustroe! hvi tænker Du saa? Jeg troer
 ethvert af Dine Ord; men jeg sætter ikke mindre Til-
 lid til min Frændes!" "O, Knud!" sagde hun bøn-
 lig, "lad mig følge Dig. I Dromme have Herrens
 Engle aabenbaret sig for mig, jeg saae dem svæve op
 for den Ewiges Fodder med Dit Liig — Knud! lad
 mig ikke bede Dig forgjeves!" — Knud taug et Die-
 blik, derpaa sagde han: "Vel! Du skal følge med!
 O, altfor let lader jeg mig overtale dertil; thi Glæ-
 den er mig intet, uden Du er nær hos mig! — Da
 Juletiden nu stod for Døren, gjorde han sig rede til
 Afreisen og anvendte al Omhu paa at gjøre Reisen let
 og behagelig for Moder og Barn. De bleve mod-
 tagne med gammel dansk Gjæstfrihed af Erik Jarl og
 hans gode Huustroe, som begge med Haand og Mund
 lovede at fortie den unge Waldemars Nærværelse. —

Glæden blinkede ud af de Sammensvoernes
 Dine, da de saae sig saa visse paa deres Rov; med
 Jublen modtog de Offeret, omfavnede og kyskede den

redelige Fyrste, og tildraf ham endog paa et langt og lykkeligt Liv; ja, for at gjøre ham endnu tryggere sagde Magnus: "Gudfader! mit Hjerte elsker Dig og Du er min nære Frænde—lad os indgaae Fosterbroderskab med hinanden efter gammel nordisk Sæd?" "Men uden Blod!" sagde Knud med Hentydning paa Hedenolds Skikke, "thi vi ere Christne." "Velanda! i den klare Njød ville vi drikke Broderskab, Blodbroderskab!" raabte Magnus og stødte sit Bæger imod Knuds. Henrik, der stod ved Siden, skjulede og loe. Kongen og alle Rjæmper sadde sig nu om Gildbordet og vare alle glade og veltilmode; men den stærke Njød opvakte Had og ustyrligt Raserie saaledes i den unge Tigers Bryst, at han uddrog sit Sværd paa halvt, og havde sikkert brudt Gjæstelagets Fred ved at myrde Knud, hvis ei Henrik havde hvistet til ham: "Giv Tid! nu fik Du selv kun Død, han maaskee Kronen rød; Skjalm Hvides Sønner og deres Anhang ere os for stærke, ogsaa vilde Din Fader maaskee vredes!" Lokke lagde imidlertid Mærke til Bevægelsen, han kastede et gjennemborende Blik over til ham og spurgte: "Hvi griber Konningen nu til Sværdet, da Fred og Glæde hersker om Bordet?" Kong Magnus svarede langsomt og forvirret: "Jeg frygtede, at Sneen havde rustnet det i Skeden."

Da det lidede ud paa Natten red Knud glad og fornøiet til Haraldsted og fortalte sin Ingeborg, med hvormegen Mildhed og Godhed hans Slægt havde modtaget ham; men Mistanken luede nu dobbelt stærk i hendes Bryst, og hun tænkte kun paa at sikkre sin Mands Liv, og, hvis dette ikke var hende muligt, sit Barns Adkomst til Tronen; derfor lod hun,

Knud uafvidende, Tokke Skjalmsen komme til sig og bad ham at bringe Hertugens trofaste Venner hid, paa en Tid, da Knud var fraværende, og de kunde vide ham uden Fare. Den gjæve Helt lovede det og holdt sit Løfte. Han valgte den Tid, da Kong Niels og hans nærmeste Slægt forrettede deres Andagt i St. Luciekirken, nu Domkirken. Han selv tilligemed sine Brødre Asker Ryg og Suno samt en mægtig Mand af Knuds Slægt, Peter Bodilsen, rede ud til Haraldsted og traadte ind for Ingeborg. Som en Danneqvind fra hine Dage, sad hun, ifklædt en simpel Huusdragt, i Høisædet og Erik Jarl stod ved hendes Side. "Bærer velkomne, Dannemænd!" raabte hun dem imøde. "Tilgiver, at jeg kalder Eder hid; men Knuds trofaste Hjerter er luft for al Mistanke. — Forræderie og Bold nærmer sig med hver Dag mere og mere til ham, han trues af Død og Fordærvelse; derfor maa nu Qvinden væbne sig, for at redde det Kjæreste, hun eier efter ham: sin Søn!" "Din Søn?" spurgte de alle forundrede; thi Ingeborgs Frygt havde næsten lagt et Slør over Waldemars virkelige Tilværelse og den havde hidtil kun været anseet som et Rygte. "Ja, værdige Mænd! min og Knuds Søn, Waldemar. Jeg seer, at Knud iler sin Død imøde; men kan jeg frelse ham? Mine Bønner kunne ikke røre ham; han er Danne- mand og ahner ikke, at Forræderie skjuler sig bag hans Frænders venlige Miner — intet kan holde ham tilbage i mine Arme, og naar jeg under tunge Sukke tager Afsted med ham, naar han iler til Konningens Gaard, da er det for mig, som om jeg saae ham sidste Gang, og Smertens Graad strømmer ned ad

mine Kinder — o! snart, altfor snart seer jeg ham vel sidste Gang! — Jeg vilde tage Ed af Eder, at I skulde beskjærme ham med Eders Liv — men formaae I at tilintetgjøre hans Skjæbnes Dom? — Hans Død er vis!" Hun brast i Graad; Alle søgte at trøste hende, men forgjæves; først efter nogle Dieblikkes Forløb hævede hun Hovedet i Veiret og sagde, "Intet kan udlette Tanken om hans Død af min Sjæl — velan! til det gudommelige Forsyn staaer alene mit Haab — det ledsage ham!" Hun astørrede Taarerne og vedblev: "Min Søn, Waldemar, er hos mig — men hemmeligt. Efter Nielses Død tilhører Kronen, efter gammel Vedtægt, Knud — ak! han kommer aldrig til at bære den; men sværger at værne om hans Søn og at tilkjæmpe ham sit retmæssige Rige. — Dette er min Bøn — ville I opfylde den?" — "Vi ville det!" raabte Alle, som Een. "Bring Waldemar hid!" bød Hertuginde og Erik bragte den smilende Dreng ind for Kjæmperne. Allerede nu luede der en Jld i det barnlige Die, der vidnede om, at hans Forfædres Aand var kraftig over ham. "Her er Eders Konning, hylder ham, tilsværger ham Tro og Skab!" — "Vi sværge Dig Lydighed og Troskab, vor Konning Waldemar Knudson!" raabte Alle og lagde knælende deres Sværde ned for ham. — Saaledes skabte den kloge Ingeborg, i det stille Skovhuus, en sikker Bognborg af faa, men troe og berømmelige Mænd om Sønnens Rige.

De ilede tilbage til Kongsgaarden; men Knud havde ikke imidlertid været uden Fare; selv i Herrens Huus havde hans Fjender hvædsede Dolke til hans Drab. — Da Messen var ude, drog Magnus ham

bort med sig til den affidesliggende Kanikkegang. Lyset faldt sparsomt igiennem de høie Vinduers Ruder, og over hele Gangen laae et skummelt, sorgeligt Vintertusmørke, der nu og da sprededes af Glimtet fra Lysekronen i det fjerne Chor. "Frænde!" sagde Magnus og greb Knud i Hermelinskaaben, som han havde over sig til Beskyttelse imod den strænge Kulde, "endeligen kan jeg tale ene med Dig og jeg har meget at sige Dig!" "Hvi har Du ikke gjort det før, min Broder?" spurgte Hertugen. "Nei, Broder!" gjenmælede Magnus noget langsomt, "jeg er af en underlig Natur — i Borgens muntre Larm er ikke Stedet at aabenbare, hvad der ligger mig paa Hjertet. Her, her, "gjentog han stærkere og trykkede sig hæftig op til Knud, "i denne øde, halvmørke Kirkegang, her kan vi tale ret alvorligt med hinanden, uden at forstyrres. — Jeg har et stort, et vigtigt Forsæt — jeg vil vinde mig en Krone?" — "Og hvorfor det, min Broder? Du eier jo alt een; troe Du mig, ved den gyldne Ring er svare Byrder." "Troer Du det?" spurgte Ummennesket og stirrede sit Offer stivt ind i Dinene. "Dog, Du fatter ei min Mening: en himmelsk Krone vil jeg vinde og gjøre Pillegrimsvandring til Jerusalem!" — Knud saae forundret paa ham! "Det er mit Alvor!" vedblev han. "Vil Du nu love mig at tage min Kone og mine Børn i Varetægt og styre Sverrig medens jeg er borte?" "Forlang, min Broder! hvad Du vil og jeg vil gjøre det!" svarede Knud raskt. "Saa giv mig Haand derpaa." — Knud rakte Haanden, Magnus greb den fast med sin høire og samlede med den anden under Rappen efter sin Daggert. "Fred

være i Eders Hjerter, enige Frænder!" lød en blid Stemme bag ved dem, begge vendte sig forbausede om og den ærværdige, fromme Erkebisp, Esger Svenson, Knuds Halvbroder, stod for dem, og vedblev sin Betsignelse: "Værer varagtige i Eders Kjærlighed, da vil Danmark worde uovervindeligt og velsignet med Fred og Rigdom!" Som truffen af et Lyn, slog Ildegjerningsmanden sine Dine til Jorden; men Knud saae skyldfri ind i Gubbens milde Blik. "Følger mig op til Alteret, Broder Knud og Du Magnus!" sagde han og støttede sig til Hertugen; beskjemmet for sig selv listede Magnus sig skjulende bag efter dem. Hans Skamfuldhed var blandet med Harme over, at han var gaaen glip af dette store Dieblik; Hævnens Ild, der før blussede i ham, syntes at være neddæmpet for et Dieblik; men snart brød den frem igjen og medens han, neppe sig selv bevidst, knælede for Frelserens Billede, fore ryggesløse Mordtanke igjennem hans Sjæl — hans Beslutning var sat tet. Da Bispen havde forrettet sin Bøn, kyskede han dem begge og vankede op ad Gangen til Klosteret. Nu havde Riddingen ikke længer Mod til at vanhellige Guds Huus ved Mord; og han havde tillige seet, at Stedet var usikkert, han begyndte derfor den afbrudte Samtale saaledes: "Her er ei Roe til Aftale, vi maa mødes hemmeligen. Vil Du være mig tro, Broder?" Knud saae venlig paa ham, trykkede hans Haand og sagde: "Kjære Broder! Gud lade Dit oprigtige Sindelag være fast og uroffeligt, om mit skal Du ikke bære nogen Tvivl. Bestem kun Tid og Sted, da skal jeg rette mig efter Din Villie." "Tiden tilhører ikke mig; den maa vi nytte, naar den

kommer," svarede Magnus, "men i Haraldstedskov skal Mødet være!" "Jeg kommer, naar Du kalder mig!" forsikrede Knud med et Haandslag. "Nu kan jeg ene raade Dig; men kommer der en Tid, da Livet kræves, stoel paa mig, jeg skal være nær Din Side!" "Maaskee er Tiden nærmere for Døren end Du troer." mumlede Magnus besvarende Haandslaget; han ilede bort fra Knud, som kastede sig ned ved Alterets Fod og gjorde en Bøn for den, der stod ham efter Livet.

Det var Dagen før Helligtrekonger, at et stort Gjæstebud stod i Kongsgaarden og Lystighed og Glæde herskede trindt om Bordet. Knud sad ved Siden af sin værste Fjende og var paa Veie at meddele ham den glade Tidende, at han havde sin Søn med sig, men hans hellige Løfte randt ham i Hu og han holdt sine Ord tilbage, hvorvel det smertede ham, at han ikke turde dele sin høieste Lykke med sin Ven. Den svenske Konge vendte sig til Hertugen og sagde med en Mine, hvori paatagen Mildhed stræbte at bekjæmpe naturlig Stolthed og Had: "Broder! ringere Gaver fik Du, end jeg, og større er Du værdig, derfor vil jeg skjænke Dig fyrgetyve Ungersvende af kongeligt Blod med Hest og Harnisk, og de skulle i Morgen være i Haraldstedskov, hvor jeg haaber at ogsaa vi skulle samtales." Knuds Hjerte røstes ved denne sjeldne Gave, han trykkede Giveren op til sit Bryst og ønskede ham til Gjengjæld god Lykke til det, han ønskede helst. — Der frembares stærk Mjød for alle; men især sørgede Magnus for Knuds Kjæmper, som ogsaa lode Driften smage sig vel, og de fleste bleve halv beskjenkede. — Endeligen stod man fra Bordene og Knud tog Af:

sted med Niels og Magnus for at ride med Erik Jarl til Haraldsted. "Lev vel!" sagde Magnus. "I Morgen ville vi sees, og det kan vel være, at jeg sender Dig Bud, naar Du mindst venter det!" "Gjør som Du vil," var Svaret, "jeg er altid rede." Knud ilede hjem til sin Huustroe og Søn.

Erik Jarl og den unge Erik Hagensøn, Knuds Søstersøn og Dannemanden Hagens Søn, rede begge ved hans Side; thi Knuds andre Kjæmper havde Natteleie i Byen. Erik Hagensøn elskede sin Mor: broder med brændende Kjærlighed, han var en god og mild Ungerfvend, blid imod Alle, hvorfor han ogsaa siden, som Konge, blev kaldet Erik Lam; men blev han oprirret, da var han i sin første Harmesild og uregjærlig, og han kjendte ikke længer Ven fra Fjende. "Herre!" sagde Erik Jarl til Knud, "jeg hørte Dit Løfte til Magnus; men betænk vel hvad Du gjør, thi hans Veie ere ikke den Redeliges." "Hvi troer Du det?" spurgte Knud. Erik Jarl svarede: "Han har Sammenkomster med Din Fjende Henrik. Han er ond og snedig, og har endog draget Din egen Svoger Hagen over paa sin Side, skjøndt det ellers er en Dannemand af Hjerter og Mund." "Du feiler svart," sagde Knud. "Jeg kjender Magnus, han elsker mig høiere end sig selv, og Hagen er mig tro, som Guld." Den unge Hagen tog Ordet: "Ja, Herre! min Fader er Din Mand, han er Dig hengiven af sit Hjerter, og endnu i Dag har han lagt sin Haand paa mit Hoved og sagt: Erik! følg Knud paa alle hans Veie, elsk ham, som Dig selv, og beskyærm hans Liv med Dit eget. Jeg maatte sværge ham det til ved Guds hellige Ord.

Ja! min Fader er Dig tro." "Han er i Raad med Magnus imod Knud!" sagde Erik fast. "Jeg veed det!" "Dog ei saa sikkert, som jeg veed, at Du er en Ridding!" raabte Ungerfvenden forbittret. "Ridding!" gjentog Jarlen foragtelig. "Lie, Dreng! indtil Du veed, hvad Du siger." "Drag Dit Sværd!" raabte Ynglingen, skummende af Bredde, og hans eget blinkede i det stjerneklare Januarinat. "Hold inde!" bød Knud. "Min Hævn skal ramme den, som hugger til." "Jeg drager Sværd mod Mænd, en Green kan kysse Drengene bort," sagde Jarlen foragtelig. Som et Lyn glimtede den forbittrede Ynglings Sværd igjennem Luften og traf Jarlens Skulder. "Du skal døe!" raabte Hertugen og drog Sværdet. "Morbroder!" raabte ung Erik hastig, "forshynd Dig ei! jeg har kun slaaet for min Vre, og min Fader skal vide det!" Han fløi affted i rask Galop. "Hævnen skal ramme Dig!" raabte Knud efter ham, opbragt over at hans Ben var saaret. Med største Omhu forbandt han Skrammen, og de ilede nu dobbelt hurtigen til Hjemmet, da den var temmelig dyb.

I sit Lonkammer havde Magnus forsamlet sine Fortrolige, ogsaa den mørke Sanger, der ad lønlige Veie havde listet sig til Sjælland og ind i Kongeborgen, stod i deres Midte, ja! selv Hagen maatte ifølge sin Eed være tilstede, Skjøndt intet kunde bevæge ham til at følge sin graahærdede Faders morderiske Tilskyndelser; han stod mørk og nedsjunken i Tanker i en afsides Krog. "Tiden er for Døren," sagde Magnus. "Før næste Dags Soel synker, iler han tilbage og spotter os i sin Høihed; hvad der skal skee — det skee nu! Hvad er Eders Raad, Venner?" — Sangeren

traadte frem og talte saaledes: "Jeg higer efter hans Død, som den udmattede Vandringsmand efter en Lædskedrik; men Lumskhed hader jeg. Vil I, at jeg maa ene staae imod ham, Sværd mod Sværd, i aaben Mark — ved Hævnens blodige Guder! jeg vil fælde ham!" Henrik hinkede frem i Kredsen, skjøndt han var den usleste af alle Kjemperne og som et Kryb at see til, saa stod dog en ubændig Mordlyst og rædsom Blodtørst dybt præget i hans hvide Ansigt's fortrukne Træk, der stak skjærende af mod det ravnesorte Skjæg. "Dg faldt han da sikkert?" spurgte han. "Han er øvet i Kamp, trods nogen Helt ved Keiserens Hof, han dræbte maaskee Dig og Folket tilbad ham dobbelt for hans Seir. — Nei! vi maa træffe sikkert nu; thi Leiligheden kommer maaskee aldrig meer; allerede tales hemmeligt om vore Planer!" "Ja, sikkert maa vi træffe," gjentog Magnus, "og ei allene ham; men ogsaa hans Helgeninde: Ingeborg. Bille I, som jeg," vedblev han med rædsom Bildhed i Blik og Stemme, "da brænde vi Haraldssted op med dem Begge og Erik Jarl min bittre Fjende. — Har han virkelig en Søn, som Nyttet gaaer, da er han jo et næsten nyfødt Barn, og er Knud først død, skal Slesvig ikke sikre ham." "Det er for sigdigt, Ben!" svarede Henrik kold, "det lider alt mod Morgen før vi komme der, og naar Gjærningen skeer altfor aabenlyst, da frygter jeg, at Hævnen følger os i Hælene. — Men lof ham ud i Skoven, at see de fyrgetyve kongelige Vaabenknægte; der tager Sneen venlig mod hans Blod, og alle troe at Stiemænd have dræbt ham." "Det ville vi!" raabte Alle uden Sangeren og Hagen, som stod dybt ned:

sjunken i Kummer og taug. Magnus vendte sig til den Første og sagde: "For intet er Du ikke i vort Lag! Du, den eneste, han ikke kjender, skal gaae til Haraldsted og bede ham at møde mig i Skoven. Den stille Skjald opvækker ikke Mistroe." "Herre!" sagde Skjalden, "aldrig har jeg gaaet Listens krumme Stie, mit Sværd hug fast igjennem, hvor Flokken var tykket, og jeg fulgte tappert efter." "Forræder!" raabte Magnus, "huff, han er Din værste Fjende, at han søger Dig i hver en Braae, og at han vilde kaste Dig i den dybeste Afgrund, hvis han fandt Dig!" Skjaldens Nie gnistrede, han greb med vildt Raserie i Harpens Strænge og raabte: "Du har Ret! — jeg handler, som Du byder mig! Men naar jeg skjuler ham mit Ansigt, ahner han da ei Forræderie?" "Han følger Dig, var det end ind i den evige Ild, naar Du kun bringer Hilsen fra mig." Sangeren taug. — "Saa være det da svoret: Knud skal døe før Morgensolen stiger over Skoven!" raabte Magnus høitideligen. "Han skal døe!" raabte Alle, uden Hagen, med fast Stemme, og lagde Fingrene paa Korset af Magnus's Sværd. — "Fader!" lod en Stemme, og ung Erik styrtede ind, trods Drabanternes Modstand, med det Udraab: "Jeg har dræbt Erik Jarl, og Knud har svoret mig Døden!" Hagen foer rasende ind paa Sønnen og raabte: "Har Du saaledes holdt Din Eed?!" "Jeg slog for Din Gæ, Fader!" svarede Sønnen fjækt. "Han kaldte Dig Forræder — burde jeg, Din Søn, vel taale det?" Hagen slog skamfuld Dinene ned mod Jorden. "Vær rolig, Erik!" sagde Magnus. "Vil Du gjøre Sag med os; vi gaae nu hen at dræbe ham?" — "Min

Morbroder! Nei, ved alle Helgene! jeg vil forsvare ham, saalænge jeg har Kraft og Styrke til at føre Baaben!" svarede Knosen med djærv Uvillie, og Faderen trykkede ham med Faderstolthed op til sit Bryst. "Saa bliver Du da her med Din Fader under sikkert Laas og Lukke, indtil Gjerningen er steet," sagde Magnus, og ilede ud med de Sammensvoerne, slog svære Skaadder for Døren, kastede sig paa Hesten og ilede afsted med Skaren. Erik stod forundret; Hagen kastede sig fortoivlet ned paa Gulvet, sonderrev sine Klæder og forbandede sig selv for sin ubesindige Fed. Sønnen, som nu ahnede Sammenhængen, ilede hen til ham og beroligede ham; han aabenbarrede nu Sønnen alt, og begge grundede paa Raad imod Uraad. "Fader!" raabte den Unge, besjælet af Svend Estritsøns Aand: "jeg er smiddig og let; det er endnu bælmørkt udenfor, jeg kryber igjennem Røgrøret ud paa Taget, og søger til Ingeborg paa Haraldsted at være hende om Faren, hvis de alt har loffet min Morbroder derfra." "Søn!" raabte Faderen og styrtede glædedrukken om Eriks Hals: "Du har gjættet min Sjæls hemmeligste Tanke. Eden binder mig; men Du er fri." Han kyskede ham med brændende Faderfjærligheds hele Underlighed og Ynglingen svang sig uforfærdet fra Urnen op igjennem Trækrøret paa Taget medens Faderens knælende bad for Knuds Frelse.

Imidlertid kom Knud og den saarede Jarl til deres Hjem. Med Smerte modtog den hjærlige Cæcilia sin Huusbonde, med usfrømtet Glæde fløi Ingeborg i Armene paa den eskede Knud. "Saa vender Du dog frisk og karst tilbage?" sagde hun ven-

lig. "Men Stiemænd have været Dig nær, da Eric er saaret?" Knud fortalte nu hvorlunde det var tilgaaet, og den frygtsomme Kvinde blev noget beroliget. "Gud have Lov!" sagde hun og favnede ham med Omhed, "i Morgen gaaer atter Veien til vort fredelige Hjem, hvor Tillid og Tilfredshed venter os!" "Hvor er Drengen?" spurgte Knud. Hun skjød Tapeterne, der bedækkede Hallens Baggrund, bort, paa et blødt Leie slumrede den lille Waldemar, hans smaae Hænder vare foldede, og et Smil forkyndte, at hans barnlige Sjæl opfyldtes af søde Drømme. "See!" sagde hun, rørt ved at see den uskyldige Slumrende, "han er sikkert blandt Englene; maastee beder han med mig til Gud om Dit Livs Frelse fra Forræderie!" "Dg mine Nigebørn?" spurgte han, "hvor ere de?" Hun pegede til Siden, der laae de tre Nigebørn sammenslyngede i hinandens Arme, som smaae Herrens Engle. Han tabte sig i Beskuelsen af de Kjære, trykkede den troe Huustroe til sit Bryst og sagde rørt: "Ingeborg! Hvor jeg er lykkelig!" "Som jeg!" vedblev hun kjærlig, og gjengjældte hans Omfavnelse. "Luf op!" raabte en stærk, malmfuld Stemme udenfor, og det bankede haardt paa Døren. Ingeborg foer forskædet op og drog Tapeterne for imedens Knud aabnede Døren for den uhosfige Gjest. Skjaldens Kjæmpeskikkelse traadte nu ind ad Døren, indhyllet i et mørkt Klædebon med Harpen hængende ovet Skulderen. "Jeg bringer Dig Hilsen fra Din Frænde, Konning Magnus, han venter Dig i Skoven, for at tale hemmeligt med Dig!" sagde han med en dyb, fast Stemme. "Gaa aarle?" spurgte Knud forundret. "Frygter Du for

at følge med?" afbrød Sangeren ham mørk. "Jeg er rede at følge Dig!" sagde Knud bestemt. Da kastede Ingeborg sig om hans Hals og bad ham at blive hjemme, Erik og Cæcilia bade ham om det samme. "Nei!" svarede han: "jeg gav mit Ord, og jeg har endnu aldrig svæget det!" Han gik mod Døren. "Bind dog Dit Sværd ved Siden," bad den kjærlige Egtesfælle ham. "Hvortil behøver jeg det?" spurgte han. — "Bed den hellige Gudsmoder, og alle Helgene besværger jeg Dig! tag Dit Sværd med Dig!" — "Svage Kvinde!" sagde han smilende og tog Sværdet. Cæcilia og den saarede Erik bade ham at sende Bud efter nogle af hans Mænd og tage dem med sig. "Jeg har lovet at tale hemmeligen med Magnus, det vil jeg gjøre!" afbrød Knud deres Bønner. "Ingen skal leve den Dag, da Knud svigter sin Frændes Tillid." Han vendte sig for at gaae. Ingeborg ilede hen foran ham, kastede sig paa Knæ og raabte, sømmende i Taarer: "Fader! velsign Dine Børn, for Du gaaer den mørke Vej, hvorfra mine Suk og Taarer ikke kan kalde Dig tilbage." — Han stirrede et Dieblif stivt hen for sig, og, som om en Ahnelse om Fremtiden opsteg i hans Sjæl, svarede han med fast Roelighed: "Ingeborg! det vil jeg gjøre!" han gik hen imod de Slumrendes Leier, strakte sine Hænder ud og sagde: "Herrens hellige Engle beskjærme Eder! mine Fædres Aand besjæle Eder! I vorde Danmarks Hæder og de Retfærdiges Fryd!" Han favnede sin Huustroe med Barme og sagde: "Lev vel, Ingeborg! vi sees igjen." "I Himlen!" svarede hun med dyb Beemod. Knud gik. Ingen havde lagt Mærke til Skjalden; men i den mørkeste

Krog af Hallen havde han uvilkaarligen knælet og strakt sine Hænder mod Himmelen, Knuds Bortgang syntes at vække ham af en stille Bøn, han sprang op, gik hen for Ingeborg, greb hendes Haand og trykkede den fast, derpaa ilede han ud efter Hertugen. Ingeborg havde seet en Taare i hans sorte Nie, og blev staaende, som lænket til Jorden, i taus Forundring og Kummer.

Underlige Følelser syntes at have bemægtiget sig begge de Vandrende; thi de gik hos hinanden uden at mæle et Ord; endeligen brød Knud Tausheden og spurgte næsten tankeløs: "Er Du Skjald?" "Jeg er Skjald! men vildsom vandrer jeg om, og har ei Hjem paa Jord. Forfkudt af egen Slægt er Muld mit Leie, Snee mit Dække, Mos min Spise, Rildens klare Vand min Drik!" — Han synes rørt ved Tanken om tunge Gjenvordigheder, han havde fristet; thi hans Stemme var qvalt, og han skjulte sit Ansigt; men, som om han var bange for, at vedblive denne Samtale, tilsviiede han strax efter: "See! Vintersolens Morgenrøde glimter hen paa Sneen og forvandler Uskylds Hvidt til Blod — jeg synger Dig et Qvad om Uskylds Blod, der flød for Frændesværd!" Han greb hæftig i Strængene og sang med en dyb Stemme, der tonedede Veemod og smertelig Følelse.

Grimhild haver en Krone rød;
Men flere hun ønsker at fange;
Thi vilde hun have sin Broder død.
Og lader ham Bud tilgange.

Hagen saa glad vil sin Søster veen,
 Med Riddere tredive gjæste;
 Men hjemme han lod, sig til svarlig Meen,
 De gjæveste og de bedste.

Hil Dig, Broder! i Grimhilds Gaard
 Og Held med Din gyldene Krone,
 Du leve i Dage, Du leve i Aar
 Og klæde Din Fædrenetrone.

Gulvet klædtes af sjeldent Maar,
 Men Erter var spredet derunder,
 Det volder at Hagen, da han fremgaaer,
 Nedsynker med vældigt Dunder.

Sworet Du haver, som liden Dreng,
 I Kampen Dig aldrig at reise,
 Nu falder Du herligt paa Helteseeng,
 Og jeg vil Din Eftermand keise!

Hagen han holdt som Helt sit Ord,
 Han faldt, som sig Dannemænd egner
 Han kjæmper, men reiser sig aldrig fra Jord;
 For Sværdslag han død nedsegner.

Grimhild raader for Dannemarksland,
 Det rovede Spiir hun mon bære —
 Tro ikke Din Frænde; thi mangan en Mand
 For Kronen har solgt sin Ære!

”Nei!” raabte Knud med Uvillie, ”det er ei
 Nordens rene Qvad; det har sit Ophav fra Listens,

Underfundighedens Hjem, i Norden trives ærligt
 Venſkab, og et Ord er faſtere end ſyvfoldhærde
 Staal!" "Saa var det, Herre!" ſagde Sangeren
 med et Suk og lod ſin Kappe ſlagre om for den ſkarpe
 Morgenvind; Knud ſaae, at han var iført Harniſk,
 og ſpurgte ham, om Aarſagen. Skjalden ſaae ham
 faſt ind i Diet og ſvarede betydningſfuldt: "Et Løfte
 binder mig!" "Og det bør være helligt!" ſagde den
 Ulykkelige, forblindet ved ſin Tillid til Frændetroſkab
 og Dannemandſord, og gik videre. De ſtode nu ved
 Ingangen til Skoven; Skjalden blev ſtaaende, ſom
 det ſyntes i Kamp med ſig ſelv, men da Knud traadte
 raſkt ind foran ham, kom han langſomt bagefter.
 Den opgaaende Vinterſoel ſmilede venlig igjennem de
 grønne Graner, der ſkjode ſig kraftigen op fra det
 tykke Suedæffe. — Det var juſt Helligtrekongersdag,
 den ſyvende Januari, Aar efter Guds Byrd elleve
 hundrede og een og tredive, — og en ſtræng, fold,
 men klar Morgenſtund; den froſne Snee, der glim-
 tede i Solens Skjær, ſom talloſe Diamanter, kni-
 ſtrede under Fodderne paa Vandringſmændene. De
 have ikke gaaet langt, før de kom til en lille Slette,
 hvor der var fældet Beed. Knud fik ſtrax Die paa
 Magnus, ſom, indhyllet i en ſiid, blaa Kappe,
 foret med Ulveſkind, ſad paa en Træſtub. Kongen
 reiſte ſig op og gik hen imod Knud, kyſſede ham og
 ſagde: "Hil Dig og ſæl, min kjære Broder!" der-
 paa omfavnede han ham, trykkede hans Haand faſt,
 og vedblev med undertrykt Djævelſryd: "Tak, fordi
 Du kom!" Ved Omfavnelſen mærkede Hertugen at
 Magnus havde Harniſk under Klæderne, hvorfor
 han ſpurgte: "Hvi ganger Du harniſkklædt nu, da

Fred er i Landet?" Magnus svarede rolig: "Ikke er jeg saa venneskæl og blid, som Du, Broder! derfor vil jeg hæbne mig paa en Bonde, der vil fra stjæle mig min Eiendom, ved at ødelægge ham og hans Slægt." "Kjære Broder!" bad Knud, "udgyd ikke Blod paa denne hellige Dag! Hvis Du behøver min Hjælp, da vil jeg selv hjælpe Dig til at straffe ham, naar den er forbi; jeg vil være Dine Fjenders Fjende, Dine Venners Ven!" Breden flammede i Magnus's Ansigt, Mordlyst funklede i hans Blik, og han raabte: "Hold inde Knud! jeg har svoret ved min Salighed, at han skal døe for Solen stiger over Skoven." Hertugen tilbød sig at skaffe Bod af Bonden, og selv være hans Borgen imidlertid. Magnus svarede ikke, men sagde noget mere rolig: "Broder! lader os sætte os!" Han sad sig paa Stubben, og Knud paa en lavere, der stod ved Siden. Skjalden stod nedbøiet ved et Træ, og syntes hensjunken i mørk Lungesind og Fortvivlelse. Som de havde taget Sæde, kom en Mand ridende i fuld Gallop fra Skovens Dyb, han havde et lidet Banner i Haanden, som han svingede høit op i Veiret, og derpaa foer han ind paa den anden Side. Hertugen saae forundret paa Magnus og sagde: "Broder! hvad mon det betyder? Det synes at være et Tegn. Vogt Dig for Uvenner!" "Jeg veed ikke hvad det kan være, og lægger kun lidet Mærke dertil; eller tror Du maaskee, at Andet ligger skjult derunder?" spurgte Magnus. "Ja!" svarede Knud, "det syntes at være et Tegn fra nogen, der er os nær: Skulde maaskee en Hær være kommen efter os i Skoven." Magnus saae smilende paa ham, og sagde

med Skurkens og den Mægtigeres Rolighed: "Frænde! det kan ikke være; saa fredsæl en Mand, som Du, vil sikker Ingen gjøre nogen Skade." Han slog idetsamme tre Gange paa sit Skjold, der hørtos Stød i Ludurhorn fra alle Kanter, og en Skare bevæbnede Mænd viste sig anførte af Henrik Skadelaar. Hertugen som tænkte paa de fyrgetyve Knægte, blev siddende; men saae sig dog forundret rundt omkring og spurgte: "Hvortil skal disse Bevæbnede?" Magnus reiste sig og svarede stolt og triumpherende: "Knud! nu skal der handles om, hvo der skal følge min Fader paa Tronen!" med stærk Stemme vedblev han: "Hvo hører Danmark til!?" Knud blev forbausset og sagde: "Hvad betyder Dit Spørgsmaal? Hvo skulde tilhøre Danmark, uden Din Fader, min Farbroder, som den Evige skjænke et langt og lykkeligt Liv; og naar han dør, da bør sig Jarler og storættede Mænd at faare Konningen efter Landets Lov og Bedtægt — men dette Spørgsmaal er utidigt, Broder!" — "Nei, Knud!" raabte Magnus og skar Tænder af Brede: "Alle løbe efter Dig! Du river Folkets Hjerter fra mig — jeg er et Udskud i Skjoldungestammen! men nu kunne vi bedst afgjøre imellem os, hvo Konning skal være!" Hertugen svarede med Sagtmodighed: "Den, som veed alleting, og skuer det Tilkommende, skal være mit Bidne, at jeg aldrig var Dig eller Dine imod." Magnus drog sit Sværd med et blodgjerrigt Blik paa Knud, først da reiste Hertugen sig og raabte: "Hvad er Ceder? hvor er Trostfab? hvor er Broderstab! Han domme os imellem, som giver enhver efter sine Gjerninger!" Magnus hævede Sværdet, og de Bevæbnede nær-

mede sig. "Hold inde, Morder!" tordnede Sangeren, og et Rjæmpesværd lignede i hans Haand. "Forræder!" skreg Magnus forbittret, greb Knud i Rappen, før han fik sit Sværd halvt uddraget, og hug ham et svart Saar i Hovedet. Skjalden stivnedes af Skræk og sank ned til Jorden paa sine Knæe. Alle de Sammensvoerne rede ind paa Knud, Henrik Skadelaar forrest, for at slukke sin Hævnjerrighed i hans uskyldige Blod; men i det samme hortes et vældigt Skrig fra Skoven: "Knud Lavard! Din Waldemar kommer!" Forræderne foere forskrækkede tilbage — disse Ord syntes at knuse dem, og oplive Knud. — Skjalms Hvides Sønner styrtede frem ledsagede af deres egne, og Hertugens troe Mænd, Erik Hagensøn foran dem alle. I sin Fortvivelse havde Ynglingen hurtigt sammenkaldt Knuds fortroligste Venner, var med dem ilet til Ingeborg, og havde aabenbaret hende alt; den troe Huustroe fløi afsted med sine Børn og de Tappre for at frelse den Ulykkelige, eller modtage hans sidste Suk. — De kom nu først, da Loddet var kastet. Forstenede beskuede Knuds Venner den Gaarede; men Forbittrelsen vexlede hurtig, som Tanken, med Forbauselsen — som en vild, uregjerlig Fjeldstrøm styrtede de frem imod Morderen, færdige at udøse hans Blod. — Henrik Skadelaar og de Sammensvorne toge Flugten paa deres Heste — Magnus stod ene tilbage, nedknust, fortvilet, og Døden vis. — Dog selv i Døden havde Knuds Høimod ikke forladt ham: "Kom i mine Arme, ulykkelige Broder!" stammede han, og den forfæredede Misdæder tyede uvilkaarligen til dette Tilflugtssted. Allerede vilde det opbragte Folk rive Morderen

ud af den Myrdedes Favn, da en bydende Stemme lod: "Skaaner den Salvede!" Erkebiskop Esgar stod i deres Midte; hans fromme, veemodige Blik var hæftet paa Knud; men hans Haand var udstrakt til Børn for Magnus. — Folket standsede. — "Min Moders Søn! Min Broder! ere Dine Dage endte ved Frændehaand?" sukkede den Ærværdige. Da trængte Ingeborg sig frem igjennem Mængden, paa Armen havde hun den unge Waldemar; Christine, Margrethe og Cathrine gik ved Siden af hende — de kjære Smaa vare Skyld i, at hun kom bag efter Kjæmperne — "Knud!" jamrede hun sig og sank ned for ham. Han favnede hende kjærligt og sagde mat: "Du havde Ret, Ingeborg! men Skjæbnen bød, jeg maatte lyde!" Lokke Skjalmsøn rev Drengen fra Moderen, hævede ham høit i Veiret og raabte til Folket: "Dannemænd! seer dette Barn! det er Knuds Søn, Waldemar; han fordrer Hævn over sin myrdede Fader! Han fordrer Danmarks Krone!" "Han skal faae Hævn og Krone!" freg den ophidsede Almue, og satte haardt ind paa Magnus; fortviblet flygtede han hen for Bispens Fodder og strakte sine Hænder bedende op mod ham. "Holder inde!" bød Esgar, "eller min Forbandelse skal ramme Eder! Han er skyldig for Dommen; men den er ikke Eders. Den fortørnede Himmel skal selv straffe hans blodige Synd. Knuds Moder, den hellige Bothildes, var ogsaa min Moder, og dog udstrækker jeg min Stav til Forsvar for den Skyldige; thi han skal ikke døe i sin Synd. Den Eviges Bredde vil hjemsoge ham, og hans skrigende Samvittighed forfølge ham i den mørkeste Braae, og pine hans svart betyngte Sjæl. Lad

ham vandre herfra i Fred og vender Eders Blik paa denne hellige Martyr!" Almuen veg sorgfuld tilbage, Magnus hævede sig frygtsom fra Bispens Fodder, stirrede et Dieblik paa Knud og fastede sig derpaa fortvivlet over ham og vædede den Døende med Taarer. "Broder! angre Din Synd, og forson Dig med den Straffende! jeg er forsonet!" hvisttede Knud med Blidhed. Magnus reiste sig, og styrtede i stum Fortvivlelse afsted ind i den øde Skov. — Esger vendte sig til Folket og sagde: "Værer stærke i Dyd, som han. Han faldt, tro sin Gud i Vland og Sandhed, han var stor i Fred, mægtig i Krig, sit Riges Held, den Fattiges Trost, den Betrængtes Haab, sin Mages Lykke, sine Børns kjærlige Fader; derfor velsigner jeg ham her, som Danmarks Helgen Sanct Knud!" Et stille forklaret Smil udbredte sig over Knuds Ansigt, han rakte Bispens Haanden med et venligt Blik. Folket mumlede sagte og ærefrygtfuld: "Signe os, Sanct Knud, Danmarks Helgen!" — men en Kilde opsprang i samme Dieblik ved den Døendes Fodder, og smeltede Sneen, saa at en lille sommergrøn Plet viste sig for alles Dine. "Herre! velsign mig og tilgiv mig min Synd!" raabte en Stemme, og Skjalden laae knælende for Knud: han havde staaet dybt nedsjunken i maaløs Jammer; men dette Jærtegn syntes at have besjælet ham, han rev Rappen af sig, og var nu iført en blank Rustning. "Jeg er den ulykkelige Hedning, Niclot," vedblev han, "som ved List har opbrudt Laase og Slaaer i Dit Borgfængsel, for at gjøre Forbund med Dine Fjender. Jeg har vandret hemmeligen omkring i Din Borg, som en Skjald, med Mord:

tanke i mit Hjerte; men jeg afstyrede Snigmord, og jeg maatte slutte Forbund med Alfsum, værre end Hedninger, for at faae Hævn. Jeg vilde advare Dig: men Din Tillid til Morderen var fast som Verdens Grundvold. — Jeg var en vild Hedning, dette Jærtegn aabner mine Dine og opfylder min Sjæl med Troe paa den Herre, der har ladet skee. Betsign mig som Christen og lad mig vandre bort, at jeg kan gjøre God hvor intet Menneſke ſeer mit Aaſyn!” — ”Nei!” ſagde Knud, ”vil Du vorde Christen i Dit Hjerte, da ſkal Du modtage Dit Land, ſom ved Din Fødsel tilhører Dig. — Gjør det ſaa lykſaligt, ſom jeg ønſkede at gjøre det, og bevar den rene Troe, ſom engang var mægtig nok til at befjæmpe Din ſtarke Hær!” ”Ved den evige Forſoner! det ſkal jeg!” ſvoer Niclot. ”Men hør endnu en Bøn, før Du vandrer bort; jeg har en lille Søn, hvis Navn er Pribiſlav; jeg ſendte ham bort, thi jeg hadede ham, fordi han elſkede Chriſtus meer, end mine mørke Guder — ſkjænk mig Din Datter til ham, da bliver Wenden ved Din Slægt?” ”Hvis begge ville det naar Tiden kommer, da gid det ſkee, i Herrens Navn!” ſvarede Knud. ”Betsign mig da, ſom Christen!” bad Niclot. Den Døende opfyldte hans Ønſke og bad: ”Gud holde Dig ved Troen, at Du maa vandre Dydens Veie! Gid Wenden nyde mange gode Dage og Du maa vorde Folkets Lykke! Men tie, nu nærmer Døden ſig. Min Ingeborg, og mine Børn!” Ingeborg der laa ved hans Side, nedſunket i grændſeløs Smerte, omſlynget af ſine Børn, hævede ſig op til ham og favnede ham med Inderlighed; med ſin ſidſte Styrke kyſſede han den

lille Waldemar og trykkede Pigebørnene op til sig. —
"Farvel!" sagde han, og en mild Dødblegthed drog
sig over hans forklarede Ansigt: "farvel! jeg gaaer
nu did, hvor Sorgen vorder idel Glæde! — Mit
Døie mørknes alt; men et Paradiis fremstiger for min
Sjæl — kom snart, min Ingeborg, og nyd det ved
min Side! — o! hvad er Jorden mod dets Herlig-
hed! — Farvel! Gud signe Danmark og min Wal-
demar!!" — Hans Døie brast, hans Aand svævede
bort fra Jordens Kummer til Himlens evige Salig-
hed, — og alt Folket græd over dets Helgen!

Thomas Overskou.

The following is a list of the names of the
persons who have been appointed to the
positions of the various departments of the
Government of the State of New York.
The names are given in the order in which
they were appointed, and are followed by
the date of their appointment.

James C. ...

The following is a list of the names of the
persons who have been appointed to the
positions of the various departments of the
Government of the State of New York.
The names are given in the order in which
they were appointed, and are followed by
the date of their appointment.

